

MARY
HIGGINS
CLARK

A STRANGER
IS WATCHING

အသည်းတထိတ်ထိတ်
မောင်ပေါ်ထွန်း

တတိယအကြိမ်ထုတ် အမှာ

သည် ဝတ္ထုကို ၁၉၈၂ ခုနှစ်က ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေမှ ‘ပိပိရီရီ’ နာမည်ဖြင့် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ဇေယျာမြေစာပေမှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသောအခါမှာ လည်း ‘ပိပိရီရီ’ နာမည်နှင့်ပင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ။

သို့သော်လည်း ယခု ၂၀၁၈ ခုနှစ်တွင် တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေမည် လုပ်သောအခါ

"ဆရာ.. စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ‘ပိပိရီရီ’ ဆိုတဲ့ နာမည်က သိပ်ပြီး ရိုးလွန်းနေသလားလို့ ။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့ ၊ ပိုသင့်တော်တဲ့ နာမည်တစ်ခုခု ပြောင်းပေးပါလား ဆရာ" ဟု လင်းလွန်းခင်စာပေက မေတ္တာရပ်ခံလာပါသည်။ ။

မှန်ပါသည်။ ။ လင်းလွန်းခင်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါသည်။ ။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ‘ပိပိရီရီ’ ဟူသော နာမည်သည် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် မလိုက်အောင် အလွန်အားပျော့နေသည်။ ။ ဇာတ်လမ်းက အလွန် သွက်လက်လှုပ်ရှားသော ‘အက်ရှင်’ဇာတ်လမ်း။ သို့သော်လည်း နာမည်က အသက်မပါ၊ လှုပ်ရှားမှုမရှိသော နာမည်ဖြစ်နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် နာမည်သစ် ရွေးပေးပါမည်ဟု ကျွန်တော် သ

ဘောတူလိုက်ပါသည်။ ။

သို့သော်လည်း ‘ပိပိရီရီ’ ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေခဲ့သည် မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် သဲသဲကွဲကွဲ မမှတ်မိတော့။ သို့ဖြင့် ဒုတိယ အကြိမ်ထုတ် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကို ပြန်ဖတ်ရပါသည်။ ။

ပြန်ဖတ်တော့...

တစ်မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာ လှန်၍ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း ရင်တဖိုဖို အသည်းတထိတ်ထိတ်နှင့် ဇာတ်လမ်းထဲ မျောပါသွားပြီး ဇာတ်လမ်းဆုံးတော့မှ ပဲ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်ပါတော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သည် ဝတ္ထုကို ‘အသည်းတထိတ်ထိတ်’ ဟူ၍ နာမည်သစ် ပြောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ။

ယခုလို နာမည်ပြောင်း၍ ထုတ်ဝေခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် စာဖတ်ပရိသတ်များအား လေးစားစွာ တောင်းပန်အပ်ပါသည်။ ။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

မောင်ပေါ်ထွန်း

(၁)

သူသည် ဘီလ်မိုးဟိုတယ် အခန်း ၉၃၂ အတွင်းရှိ ရုပ်မြင်သံကြား

စက်ရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည် ။

နာရီနှိုးစက်ကို ခြောက်နာရီတိတိတွင် ချထားခဲ့သော်လည်း သူသည် ခြောက်နာရီမထိုးခင် ကတည်းကပင် အိပ်ရာမှ နိုးနေခဲ့သည် ။

ညတုန်းက လေအတော် ပြင်းသည် ။ မှန်ပြတင်းများကို တဝုန်းဝုန်း တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် နဂိုကမှ အိပ်မပျော်နိုင်သော သူ့ကို အိပ်ရာမှ အစောကြီးနိုးအောင် ဖန်တီးသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ယနေ့သတင်းစဉ် ပေါ်လာသည် ။

အသံက မပီသ။ ကြားရရုံမျှသာ ပေါ်ထွက်နေသည် ။

သူသည် သတင်းကြေညာချက်နှင့် အထူးအစီရင်ခံချက်များကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးချက် အင်တာဗျူးအခန်းကိုသာ အထူး အာရုံကပ်နေသည် ။

နောက်မှီ ကုလားထိုင်တွင် နေသားတကျ ပြင်ထိုင်လိုက်သည် ။

အတွေးကြောင့် စိတ်က မငြိမ်။ ခြေနှစ်ချောင်းကို တင်ပျဉ်ခွေချိတ်လိုက်၊ ပြန်ဖြုတ်လိုက်ဖြင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည် ။

အိပ်ရာမှ ထပြီးနောက် ရေချိုးပစ်လိုက်သည် ။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည် ။

ထို့နောက် မနေ့ညက ဟိုတယ်အခန်းငှား၍ လာစဉ်က ဝတ်လာသော အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကိုပင် ပြန်ဝတ်သည် ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့လုပ်ငန်း စတင်ရမည့် နေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပါပကော ဟူသော အတွေးကြောင့် လက်များ ပင် တုန်ချင်သလို ဖြစ်လာမိသည် ။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်တုန်း နှုတ်ခမ်းကို ဘလိတ်ဓားနည်းနည်း ရှသွားခဲ့သ

ည် ။

ပါးစပ်ထဲသို့လည်း သွေးနည်းနည်း ဝင်သွားသည် ။

ငန့်ငြိုငြိုအရသာကို ခံစားရတော့ အော်ဂလီဆန်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာမိသည် ။

သူသည် သွေးကို အလွန်မုန်းသည် ။

ညတုန်းက ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းတွင် ရပ်နေစဉ် ဟိုတယ်စာရေးက သူ့အဝတ်အစားများကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး မသိမသာ အကဲခတ်သလို ကြည့်သည် ကို သတိထားမိခဲ့သည် ။

သူက ကုတ်အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ထားသည် ။ ကုတ်အင်္ကျီ အညံ့စားဖြစ်၍ အမြင်မလှဟု ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ ဝတ်စုံက သူထင်သလို အမြင်မဆိုးလှပါ။ အသစ်စက်စက်ပင် ရှိသေးသည် ။

သူက ယင်းအင်္ကျီကိုမဝတ်ဘဲ တမင်သိမ်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဟိုတယ်စာရေးကတော့ အဝတ်အစားကြည့်ပြီး သူ့ကို လူကုန်တစ်ယောက်ဟု ထင်ပုံမရ။ "အခန်းငှားမလို့ လား" ဟု ပင် အထင်မကြီးသော မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်သေးသည် ။

သူသည် ဟိုတယ်တွင် ဘယ်တုန်းကမှ မတည်းခဲ့စဖူး။ သို့သော် ဟိုတယ်တွင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် အခန်းငှားရမည် ဆိုတာကိုတော့ ကောင်းကောင်း နားလည်ပါသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် အခန်းလိုချင်လို့ "

သူက အေးစက်စက်ဟန်နှင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည် ။ စာရေးက သူ့ကို ခေတ္တမျှ အကဲခတ်နေသေးသည် ။ အထင်မကြီးသော မျက်နှာပေး

ဖြင့်။

ဤတွင် သူက အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံနှိုက်ပြီး ကြိုတင်စရန်ငွေ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

သည် တော့မှ စာရေးမျက်နှာ ကြည်လာသည်။ ။

သူက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျုပ်က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်အထိပဲ နေမှာ "

အခန်းခမှာ သုံးညအတွက် ဒေါ်လာ ၁၄၀ ကျသည်။ ။

အခန်းခပေးပြီးတော့ သူ့လက်ထဲတွင် ဒေါ်လာ ၃၀ မျှသာ ကျန်တော့သည်။ ။

သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ယင်းပိုက်ဆံနှင့် တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သုံးလောက်သည်။ ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျတော့ ဒေါ်လာ ၈၂၀၀၀ ကြီးများ တောင် ရလာတော့မည် မဟုတ်လား။

မျက်စိရှေ့တွင် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။ ။ သူက မျက်စိကိုမှိတ်ကာ အာရုံလွှဲပစ်သည်။ ။ မျက်နှာကိုမြင်တော့ မျက်လုံးတွေကိုလည်း မြင်ယောင်လာသည်။ ။

မျက်လုံးပြူးကြီးတွေက သူ့ကို အမြဲတမ်း စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ။ ကြီးလိုက်တာကလည်း ဝပ်အားတစ်ထောင် မာကျူရီ မီးလုံးကြီးတွေ လောက် ထင်ရသည်။ ။

သူသည် ကော်ဖီ ထပ်သောက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် အစားအသောက် မှာ ယူနည်း လမ်းညွှန်စာအုပ်ကို သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပြီး နောက် အခန်းထဲသို့မှာ ပြီး စိမ်ပြေနပြေ သောက်နေခဲ့သည်။ ။ ကော်ဖီက

ရားကြီးတစ်လုံး ကုန်လုနီးပါး သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ကော်ဖီကရားနှင့် မုန့်ပန်းကန်များကို ကိုယ်တိုင် ဆေးကြော၍ ဗန်းပေါ် ပြန်ထည့်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားလိုက်သည်။ ။

ရုပ်မြင်သံကြားတွင် စီးပွားရေးကဏ္ဍကို တင်ဆက်ပြီးသွားပြီ။

သူသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ပြီး စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြား စက်အနီးသို့ မျက်နှာကပ်လိုက်သည်။ ။ ဆက်လက်တင်ဆက်မည့် အခန်းမှာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခန်း ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအခန်းကို သူအလွန် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် အသံတိုးကျယ်ခလုတ်ကို မြှင့်လိုက်သည်။ ။

သတင်းကြေညာသူ တွမ်ဘရိုကော၏ မြင်နေကျ မျက်နှာသည် ရုပ်မြင်သံကြား မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အပြည့်ပေါ်လာသည်။ ။ တွမ်ဘရိုကောက မရယ်မပြုံးမျက်နှာထားဖြင့် စတင်ကြေညာသည်။ ။ သူ့အသံသည် တစ်ခန်းလုံး ခြုံလွှမ်းသွားသည်။ ။

"ရုပ်မြင်သံကြား ဝါသနာရှင်များ ခင်ဗျား..."

ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲ ကာလကတည်းကစပြီး ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ သေဒဏ် အပြစ်ပေးခြင်းကို ဆက်လက်ထားသင့်၊ မထားသင့်ဆိုတဲ့ ပြဿနာဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အငြင်းအပွားရဆုံး ပြဿနာကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဒီအချိန်မှ စပြီး နောက် ၅၂ နာရီအကြာ လာမယ့် မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့မှာ ဆိုရင် အသက် ၁၉ နှစ်သားအရွယ် ရီနယ် သွမ်မဆင် ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးကို လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ပြီး သေဒဏ်ပေးတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ ဒီနှစ်အတွင်း ခြောက်ကြိမ်မြောက် သေဒဏ်ပေးခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့

ပတ်သက်ပြီး အခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက် ရောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ဟာဆိုရင်..."

ကင်မရာကို နောက်သို့ ဆွဲလိုက်သဖြင့် တွမ်ဘရိုဘော၏ ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ပါ ပေါ်လာသည်။ လက်ယာဘက်တွင် ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ် ဖြစ်သည်။

သူ့ဆံပင်က ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် အဖြူရောင်သန်းစ ပြုနေပြီ။ မျက်ခုံးက ထူထူ၊ မျက်လုံးက ပြာပြာ၊ သူသည် လက်ချောင်းထိပ်တွင် မေးတင်ကာ အတွေးနက်ပုံရသည်။

ဘယ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသူကတော့ အမျိုးသမီး။ နီညိုရောင်ဆံပင်ကို နောက်ဆွဲဆံထုံး ဖွဖွကလေး ထုံးထားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ သူမသည် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် တစ်ချက်လျက်ကာ နဖူးဆံစကို အပေါ်သို့ ပင့်တင်လိုက်သည်။

တွမ်ဘရိုကော၏ အသံ ဆက်လက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

"အခုရောက်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ဟာ ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကလည်း ရုပ်မြင်သံကြားမှ တစ်ဆင့် သူတို့ ရဲ့ အယူအဆတွေကို ထုတ်လွှင့် တင်ပြခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ဟာ သေဒဏ်ပေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ ရဲ့ အယူအဆတွေကို အချေအတင် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးတင်ပြဖို့ ရောက်ရှိလာကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်က နာမည်ကျော် သတင်းစာ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် မစ္စရှရွန်မာတင်၊ "သေဒဏ်ပေးခြင်းပြစ်မှု" ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော်စာအုပ်ကို ရေးခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာမလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဟောဒီက ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မစ္စတာ စတီဗင်ပက်တာဆင် ဖြစ်ပါတယ်။ မစ္စတာ ပက်တာဆင်ဟာ

အများ သိတဲ့ အတိုင်း ‘သတင်းစုံ’ သတင်းမဂ္ဂဇင်းကြီးရဲ့ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာချုပ် ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ဆက်လက်ထားရှိရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက် ထောက်ခံရေးသားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။”

သတင်းကြေညာသူက မစ္စတာပက်တာဆင်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ပြီး...

"အခုအချိန်ကစပြီး ဆွေးနွေးခန်း စတင်ပါတော့မယ်။ မစ္စတာ ပက်တာဆင်ကပဲ စတင် ဆွေးနွေးစေလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ သေဒဏ်ပေးခြင်း ခံရတဲ့ တရားခံတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အများ ပြည်သူအတွင်းမှာ မကျေနပ်မှုတွေ အများ အပြားရှိခဲ့တယ် ဆိုတာကို မစ္စတာပက်တာဆင် အသိပါပဲ။ အဲဒီတော့ အခုအချိန်မှာ မစ္စတာ ပက်တာဆင်ရဲ့ အယူအဆက ဘယ်လိုရှိနေပါသလဲ။ သေဒဏ်ပေးခြင်းဟာ တရားနည်းလမ်းကျတဲ့ တရားဥပဒေဆိုင်ရာ လုပ်ရပ်တစ်ခုလို့ ထင်မြင်ယူဆနေတုန်းပဲ ရှိပါသေးသလား။"

ပက်တာဆင်က ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ရှေ့သို့ကိုင်းကာ တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်။ လုံးဝတရားမျှတမှု ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်နေဆဲပါပဲ။"

သတင်းကြေညာသူက တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ...

"ကဲ မစ္စရှုရွန်မာတင်ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကိုလည်း ကြားပါရစေဦး။"

မစ္စရှုရွန်မာတင်က ကုလားထိုင်ကို မသိမသာ ရွှေ့ကာ မေးခွန်းမေးသူဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည် ။

သူမသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နှိမ်းနယ်နေသည် ။ လွန်ခဲ့သော တစ်လ

လုံးလုံး တစ်နေ့မှ အားလပ်ချိန်မရှိဘဲ ၂၄ နာရီအပြည့် အလုပ်များ နေခဲ့သည်။ ။ အထက်လွှတ်တော် အမတ်များ ၊ အောက်လွှတ်တော် အမတ်များ ၊ တရားသူကြီးများ ၊ လူမှုရေးခေါင်းဆောင်များ နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။ ။ တက္ကသိုလ်နှင့် ကောလိပ်များ ၊ အမျိုးသမီးအသင်းအဖွဲ့များ တွင် ဟောပြောပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ ။ သူမသည် ကြိုးမိန့်ကျတရားခံ ရိုနယ်သွမ်မဆင်အား သေဒဏ်မှ ခွင့်လွှတ်ရန် ကိစ္စကို ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံသို့ မေတ္တာရပ်ခံကြရန် အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်များအား အလေးအနက်တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ခဲ့သည်။ ။ သူမ၏ ကြိုးပမ်းချက်သည် မျှော်လင့်တာထက် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ။ အားလုံးကပင် သူမ၏ အဆိုပြုချက်ကို တစ်ခဲနက် ထောက်ခံ အားပေးခဲ့ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စက်ဂရင်းအနေဖြင့် ဤကိစ္စကို မလွဲမသွေ ပြန်လည် စဉ်းစားကောင်း စဉ်းစားလိမ့်မည်ဟု မစ္စရှရန်မာတင်က ကျိန်းသေပေါက် တွက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူမသည် ပြန်ပြောမည့်စကားကို ကြိုးစားပြီး ရွေးချယ်နေရသည်။ ။

"ကျွန်မ ထင်တာကတော့ ကျွန်မ ယုံကြည်တာကတော့ ကျွန်မတို့ တစ်တွေဟာ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံဟာ အမှောင်ခေတ်၊ အရိုင်းခေတ်ထဲကို ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီလို့ ယုံကြည်ပါတယ်"

ပြီးတော့ သူမဘေးမှ သတင်းစာကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ရင်း...

"ဒီနေ့မနက်ထုတ် သတင်းစာကိုပဲ ကြည့်ကြပါ။ သတင်းခေါင်းစဉ်တွေကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ကြပါ။ အားလုံးလိုလို သွေးတောင်းနေတဲ့ ခေါင်းစဉ်တွေချည်းပါပဲ"

သူမသည် သတင်းစာကို ကမန်းကတန်း လှန်လှောရင်း ဆက်ပြောသည်။ ။

"ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ်က လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ဖြင့် သေဒဏ်ပေး တော့မယ်တဲ့ ။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုက ဆယ့်ကိုးနှစ်သားကလေး ဗုဒ္ဓ ဟူးနဲ့ သေရတော့မည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု ကြိုးမိန့်ကျ လူသတ်တ ရားခံက အပြစ်မရှိကြောင်း ကန့်ကွက်တဲ့ ။ အားလုံး ဒီသဘောချည်း တွေပါပဲ။ ဒီထက် အရိုင်းဆန်တဲ့ သတင်း ရှိပါဦးမလား"

သူမက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားလိုက်သည် ။

စတီဖင်ပက်တာဆင်က သူမ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက် သည် ။

ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ကြိုးမိန့်ကျတရားခံ သွမ်မဆင်၏ အယူ ခံကို လုံးဝ ပယ်ချလိုက်ကြောင်း တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာရန်အတွက် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်ဖို့ အစည်းအဝေးခေါ်ထားကြောင်း ယခုပင် သိကြရသည် ။ သည် အကြောင်း သိရတော့ မစွရရွန်မာတင်အနေဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည် ။ ထိုင်နေရင်းမှ ရုတ်တရက် မူး လဲသွားတော့မလောက်ပင် ခံစားရမိသည် ။

သည် လိုမှန်း အစောကတည်းက ကြိုတင်သိရှိခဲ့လျှင် ယခုကဲ့သို့ ရုပ်မြင်သံကြား ဆွေးနွေးခန်းကို လုံးဝပြုလုပ်မည် မဟုတ်။ ယခုတော့ ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မိမိ၏ လုပ်ရပ်ကို လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို ချေဖျက်လိုက်ပြီ။ သည် အတိုင်းသာဆိုလျှင် စတီဖင် ပက်တာဆင်လည်း ယခုဆွေးနွေးပွဲသို့ လုံးဝ လာရောက်ဆွေးနွေးမည် မဟုတ်သည် မှာ သေချာသည် ။

သူ့အနေဖြင့် ချေပပြောဆိုစရာတော့ ရှိကောင်း ရှိပေဦးမည်။

"အခုလို အနိဋ္ဌာရုံဖြစ်ရပ်တွေကို ဆင်ခြင်တုံတရားရှိတဲ့ လူသား တိုင်း ရွံရှာမုန်းတီးကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါ

တယ်"

တီဖင်ပက်တာဆင်က သူ၏ ယူဆချက်ကို ဆက်လက်တင်ပြသည်။ ။

"ဒါကြောင့်မို့ တရားခံတစ်ယောက်ကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးတာကို လည်း စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားတိုင်းက ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုကို အချိန်အကြာကြီး ဆွဲပြီး အသက်ညှာဆုံး စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ အထူးသတိပြုစေချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အခုချမှတ်လိုက်တဲ့ သေဒဏ်စီရင်ချက်ဟာ မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့ စီရင်ချက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပဒေအရ တကယ်လိုအပ်လို့ တရားမျှတစွာနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ စီရင်ချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်"

ဤတွင် တွမ်ဘရိုကောက ကြားဖြတ်၍ ခပ်မြန်မြန်လေး မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်က အချက်တစ်ချက်ကို မေးချင်ပါတယ်။ တရားခံ ရှိနယ်သွမ်မဆင်ဟာ အမှုကျူးလွန်ချိန်က အသက် ၁၇ နှစ် ပြည့်ရုံကလေးသာ ရှိသေးတဲ့ အတွက် အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက် ခံစားရမယ့် ပြစ်ဒဏ်ကို မိရုံကလေးသာ ရှိသေးတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်တယ်လို့ မစ္စတာပက်တာဆင်အနေနဲ့ ယုံကြည်ပါသလား"

"လူကြီးမင်း သိတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်က အသတ်ခံရသူရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သွမ်မဆင်အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ထင်မြင်ချက် မပေးလိုပါဘူး။ ထင်မြင်ချက်ပေးဖို့ လည်း လုံးဝ မသင့်လျော်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာပက်တာဆင်၊ မစ္စတာပက်တာဆင်ရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာပက်တာဆင်

င်ဟာ ဒီပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာကတည်းက ..."

သူက ခေတ္တရပ်နေပြီးမှ လေအေးအေးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ ။

"မစ္စတာပက်တာဆင်ရဲ့ ဇနီးကို ရိုနယ်သွမ်မဆင် မသတ်ခင် နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာကြာကတည်းက အိုင်အမာရပ်တည်ပြီး အရေးဆိုလာခဲ့တာကို လူတိုင်း သိပါတယ်"

"မစ္စတာပက်တာဆင်ရဲ့ ဇနီးကို ရိုနယ်သွမ်မဆင် မသတ်ခင်..."

သည် စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ပက်တာဆင်၏ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ။ သူ့စိတ်အာရုံသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခွဲကျော် ကာလဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ။

လူသတ်သမားသည် သူတို့ အိမ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာပြီး သူ့ဇနီး နီနာအား လည်ပင်းကို ပဝါနှင့်စည်း၍ ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်လာမိသည်။ ။

ပက်တာဆင်သည် အတိတ်ကာလသို့ လွင့်မျောသွားသော စိတ်အာရုံကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းကာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ပြီး နောက်

"တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်းကို လုံးဝပယ်ဖျက်ပစ်တဲ့ အခြေအနေအထိ မလွဲမသွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်း စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ အသေဆိုးနဲ့ သေဆုံးမှု မပေါ်ပေါက်ခင် အစောကြီးကတည်းကပင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခိုင်မာတဲ့ ခံယူချက်တစ်ရပ် ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့

ဟာ လူသားတိုင်းရဲ့ မွေးရာပါ လူ့အခွင့်အရေးဖြစ်တဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ် ကင်းမဲ့စွာနဲ့ သွားလာနေထိုင်ခွင့်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ လုံခြုံစိတ်ချစွာ နေထိုင်နိုင်ခွင့် ရရှိနိုင်ဖို့ အတွက်ဆိုရင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွေကို ရပ်တန်းက ရပ်သွားအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို သူတို့ ကို ရပ်တန်းက ရပ်သွားအောင် လုပ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း သူတို့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရတဲ့ အပြစ်မဲ့သူတွေ ခံစားကြရသလို သူတို့ ကိုလည်း အလားတူ ခံစားရအောင် ပြစ်ဒဏ်ခတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ပထမဆုံး သေဒဏ်ပေးခဲ့ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ လူသတ်မှုတွေ သိသိသာသာကြီး လျော့နည်းသွားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီအချက်ဟာ သေဒဏ်ပေးဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေသာကေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။"

မစ္စရှရွန်မာတင်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းရင်း..

"မစ္စတာပက်တာဆင် ပြောသွားတာ ကျိုးကြောင်းညီညွတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတစ်ခု မေးချင်တာက ကနေ့ကျူးလွန်နေကြတဲ့ လူသတ်မှုတွေအနက်က ၄၅ ရာခိုင်နှုန်းဟာ အသက် ၂၅နှစ်အောက် လူငယ်တွေက ကျူးလွန်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ အဲဒီလူငယ်တွေရဲ့ မိသားစု အခြေအနေဟာ သာယာချမ်းမြေ့မှု မရှိကြလို့ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကိုရော မစ္စတာပက်တာဆင်အနေနဲ့ သတိပြုမိပါရဲ့ လား။"

ဘီလ်မိုး ဟိုတယ်၊ အခန်း ၉၃၂ ထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်ကာ ရုပ်ရှင်သံကြား ကြည့်နေသူသည် စတီဗင်ပက်တာဆင်ထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ မစ္စရှရွန်မာတင်အား စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသည် ။ သည် အမျိုးသမီးသည် ပက်တာဆင် အရူးအမူး ချစ်နေသော စာရေးဆရာမ ဖြစ်သည် ။

သူမသည် သူမိန်းမနှင့် လုံးဝမတူ။

သူမက အရပ်ရှည်သည် ။

အားကစားမယ် တစ်ယောက်လို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်သည်

။

သူမိန်းမကတော့ သေးသေးကျစ်ကျစ် ကလေးရယ်။ နဖူးနှင့် နားရွက်ကို ဆံပင်များ အုပ်နေကာ ကစားစရာ အရပ်ကလေးနှင့်သာ တူနေသည် ။

မစ္စရှရွန်မာတင်၏ မျက်လုံးတွေကိုမြင်ရတော့ လွန်ခဲ့သော နွေရာသီက အပန်းဖြေထွက်ခဲ့သော ကမ်းခြေမှ ပင်လယ်ပြာပြာကို သတိရမိသည် ။

သူက စိမ်းပြာရောင်ကို အလွန်နှစ်သက်သည် ။

စိမ်းပြာရောင် မျက်လုံးပိုင်ရှင် ဆိုလျှင်လည်း အလွန်သဘောကျသည် ။

ဒါနဲ့ စောစောက ပက်တာဆင်က ဘာတွေပြောသွားပါလိမ့်။ အို.. ဟုတ်ပြီ သူက လူသတ်သမားတွေကို မုန်းတီးပြီး အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ အသားလွတ် အသတ်ခံရသူတွေအတွက် ကရုဏာသက်မိကြောင်း သဘောမျိုး ပြောသွားသည် ။

"အပြစ်မဲ့ အသတ်ခံသွားရသူတွေအတွက် ကျွန်မအနေနဲ့ လည်း ကရုဏာသက်မိပါတယ်"

မစ္စရှရွန်မာတင်က ဆက်လက် ဆွေးနွေးသည် ။

"ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပြဿနာက ဒီလိုမလုပ်ရင် ဟိုလိုလုပ် ဆိုလို့ ရတဲ့ ပြ

သနာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ကတော့ ရိုနယ်သွမ်မဆင်အတွက် အထိုက်တန်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်ဟာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပေးခြင်းသာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ မစ္စတာ ပက်တာဆင်လို မေတ္တာတရားကြီးမားတဲ့ ၊ လူ့ဘဝ၊ လူ့အသက်ကို အလွန်တန်ဖိုးထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေနဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ မျက်နှာတော်ကို ထောက်ထားသင့်ပါတယ်။"

သူတို့ ၏ အချေအတင် ဆွေးနွေးခန်းမှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က ပထမအကြိမ် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည့်အတိုင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ မချနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည် ။

နောက်ဆုံး တွမ်ဘရိုကောက ပြောလိုက်သည် ။

"ကိုင်း... အချိန်ကလည်း စေ့ခါနီးပါပြီ။ အဲသည် တော့ အချုပ်သဘောနဲ့ မစ္စတာပက်တာဆင်ကို မေးချင်တာကတော့ အခုလို နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှာ လူထုဆန္ဒပြပွဲတွေ၊ ထောင်တွင်းအုံကြွမှုတွေ၊ ကျောင်းသားထုတောင်းဆိုမှုတွေ ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ အထဲက သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ခဲ့ရင် သည် လုပ်ရပ်ဟာ တရားမျှတမှု ရှိတယ်လို့ မစ္စတာပက်တာဆင်က ယူဆပါသလား။"

"ကျွန်တော်က လူသားတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်တယ်။ လူသားတိုင်းရဲ့ တာဝန်ကို ယုံကြည်တယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ တာဝန်နဲ့ လူသားအခွင့်အရေး ကာကွယ်ခွင့်ကိုလည်း ယုံကြည်တယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံတော်အစိုးရအနေနဲ့ နိုင်ငံသားတိုင်းရဲ့ အခွင့်အရေးကို ကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံကြည်ပါတယ်။"

တွမ်ဘရိုကောက မစ္စမာတင်ဘက်သို့ လှည့်ရင်း...

"မစ္စရှရွန်မာတင်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကိုလည်း ကြားပါရစေဦး။"

"ကျွန်မကတော့ သေဒဏ်ပေးခြင်းဟာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်တဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လူသားတွေအနေနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ လုံခြုံစိတ်ချစွာ နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် တရားဥပဒေ ချိုးဖောက်သူတွေကို ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ် ဆိုတာကို ကျွန်မအနေနဲ့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ အဲသည် လူတွေကို ကလဲစားချေ ဒဏ်ခတ်ခြင်းမျိုး မဖြစ်စေဘဲ ကိုယ်ကျင့်တရား ပြုပြင်ပေးခြင်းမျိုးနဲ့ စာရိတ္တပြုပြင်ရေး အကျဉ်းထောင်တွေမှာ သူတို့ အရည်အချင်းအလိုက် သင့်တော်ရာ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ခိုင်းရမယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မအနေနဲ့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်။ လိုရင်းကို ပြောရရင် လူသားတိုင်းဟာ မိမိအသက်ကို မိမိမြတ်နိုးကြသူတွေချည်းပါပဲ။ အသက်ရှည် ရပ်တည်ရေးဟာ လူသားတိုင်းရဲ့ အဓိက ဆန္ဒကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်လုံးရဲ့ ပင်မရည်မှန်းချက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်"

"အခုလို အချိန်ကုန်ခံပြီး ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှာ လာရောက် ဆွေးနွေးကြတဲ့ အတွက် မစ္စရှရူန့်မာတင်နဲ့ မစ္စတာစတီဖင် ပက်တာဆင်တို့ ကို အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားရင်းသည် အစီအစဉ်ကို သည် တွင် ပဲ နိဂုံးချုပ်အပ်ပါတယ်ခင်ဗျား"

ဘီလ်မိုး ဟိုတယ်၊ အခန်း ၉၃၂ ထဲရှိ ရုပ်မြင်သံကြားစက် ပိတ်သွားသည်။ ။

ရင်အုပ်ကားကား၊ ဗလကောင်းကောင်း နှင့် လူသည် မလှုပ်မယှက် ထိုင်ကာ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

သူသည် သူ၏ စီမံကိန်းကို ပြန်လည် သုံးသပ်ကြည့်သည်။ ။

သူစီမံကိန်းသည် ဗဟိုဘူတာရုံကြီးရှိ လျှို့ဝှက်အခန်းထဲတွင် အဝတ်

သေတ္တာနှင့် ဓာတ်ပုံများကို ဝှက်ထားခဲ့ရာမှ စတင်ခဲ့ပြီး စတီဗင်ပက်တာ ဆင်၏ သားငယ် နီးလ်အား ယနေ့ည၌ ဘူတာကြီးသို့ ခေါ်သွားခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်မည်ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားသောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် အရေးပေါ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အလျင်အမြန် ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။

ရှုချက်မာတင်သည် ယနေ့ညနေတွင် ပက်တာဆင်၏ အိမ်သို့သွားရန် စီစဉ်ထားသည်။ ။ ပက်တာဆင် အလုပ်မှ ပြန်လာသည် အထိ သူမက နီးလ်အား စောင့်ရှောက်ထားမည်။

ထို့ကြောင့် သူမကိုလည်း မလွဲမရှောင်သာဘဲ အပြတ်ရှင်းပစ်ရန် သူက အရေးပေါ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။ ။

သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေမိသည်။ ။

သူကလေးက အလွန်လှသည်။ ။

သူမ၏ မျက်လုံးများက ဆွဲဆောင်မှုရှိ၍ ညှို့အား အလွန်ကောင်းသည်။ ။

သူသည် သူမ၏ ရေပြာရောင် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ။

သူ့အား သူမအနီးသို့လာရန် ဖိတ်ခေါ်နေသလား ထင်ရသည်။ ။

သူမက သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးမည် ဆိုလျှင်တော့ ဘာမှ ပြဿနာဖြစ်စရာ မရှိ။ မချစ်နိုင်ဘူးဆိုလျှင်တော့ အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်ရုံမှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။

သူမအား ကလေးနှင့်အတူ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက်တွင် ဗဟိုဘူတာရုံရှိ လျှို့ဝှက်ခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင် သော့ခတ်ထားမည်။

ထို့နောက် ၁၁ နာရီခွဲတွင် ဗုံးပေါက်ကွဲသောအခါ သူမလည်း အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

(၂)

နှစ်ယောက်သား ရုပ်မြင်သံကြား စတူဒီယိုထဲမှ ထွက်ကာ ခပ်ခွာခွာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ရှုရှုနီက သက္ကလတ်အပေါ်အင်္ကျီကို ပန်းပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံထားသည်။ ။ ခြေလက်တွေလည်း အေးစက်နေသည်။ ။ လက်အိတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ။ သူမ၏ ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကြောင်လက်စွပ်ကို သတိပြုမိသည်။ ။ ယင်းလက်စွပ်မှာ ပက်တာဆင်က ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးထားသော လက်စွပ်ဖြစ်သည်။ ။

ပက်တာဆင်က ရှုရှုနီ၏ ရှေ့မှ ကျော်တက်ကာ တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ။

နှစ်ယောက်သား လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ။

နံနက်ခင်း လေပြင်းက တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။ ။

နှင်းငွေ့များက သူတို့ ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ လာဟပ်ကြသည်။ ။

"ငါ ကားတစ်စီး ငှားလိုက်မယ်"

ဟု ပက်တာဆင်က ပြောလိုက်သည်။ ။

"နေပါစေ၊ ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ပြန်မယ်"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်း တော်တော် ပင်ပန်းနေပြီ"

"ရပါတယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မ ခေါင်းထဲ ကျပ်ခဲနေတာတွေ ရှင်းသွားမယ်။
ဒါနဲ့ စတီးဖ်၊ ရှင်က တော်တော်ခေါင်းမာတာပဲနော်။ ဒီလောက်တောင်မှ
"

"ဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့ တော့ကွယ်"

"ကျွန်မတော့ ပြောချင်တယ်။ ပြောလည်း ပြောသင့်တယ်လို့ ထင်"

"ပြောချင်ရင်လည်း အခုမပြောပါနဲ့ ။ နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့။
လောလောဆယ် မင်းအိမ်ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်ပါလား။ အဲဒါ ပို
ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဆောင်းပါးပြီးအောင် ရေးရဦးမယ်"

"ရေးတာလည်း ရေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရေးဝအောင်တော့ နည်းန
ည်း အိပ်ပစ်လိုက်ပါဦး။ ညနေ ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကျ
တော့ ငါ့အိမ်ကို သွားဖြစ်အောင် သွားပါ"

"မသေချာဘူး ထင်တယ် စတီးဖ်"

"သေချာပါတယ်။ သေချာအောင် လုပ်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုရင် တို့ နှ
စ်ယောက် မတွေ့ရတာ သုံးပတ်တောင် ရှိသွားပြီမဟုတ်လား။ လပ်ဖ်တို့
လင်မယားက သူတို့ ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ပွဲအတွက် အပြင်ထွက်ကြ
လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် သည် နေ့ည ငါ့အိမ်မှာ မင်းနဲ့ နီးလ်တို့ နှစ်ယော
က် ရှိနေစေချင်တယ်။ အလုပ်ပြီးရင်ပြီးချင်း ငါပြန်လာခဲ့မယ် မဟုတ်လား
"

အနီးရှိ ရော့ခ်ဖဲလားစင်တာ အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ တဖွဲဖွဲ ဝင်
သွားကြသော လူထုပရိသတ်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ပက်တာဆင်က ရုရွ
န်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ မျက်နှာကို မော့ယူလိုက်သည် ။

ညှိုးငယ်နွမ်းလျသော မျက်နှာ။

ပက်တာဆင်က ခံစားချက် အပြည့်ဖြင့်...

"မင်းကို ငါသိပ်ချစ်ပါတယ် အချစ်ရယ်။ မင်း အသိပါပဲ။ တို့ နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်ကွယ်"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမြင်ချင်း မတူကြဘူး စတီးဖ်၊ အဲဒီတော့..."

ပက်တာဆင်က စကားဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ ကုန်း၍ နမ်းသည် ။ ရုရှန်က စိတ်မပါသလို နှုတ်ခမ်းကို စေ့ထားသည် ။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး မာတောင့်နေသလို တွေ့ထိခံစားရသည် ။

ပက်တာဆင်က နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ပြီး သူတို့ ဘေးမှ ဖြတ်သွားသော အငှားကားကို ရုတ်တရက် လက်မြှောက်ကာ တားလိုက်သည် ။ ကားကလေးသည် လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်သွားသောအခါ ပက်တာဆင်က ရုရှန်အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးသည် ။

သူက တံခါးပြန်ပိတ်ရင်း...

"ဒီည ဆက်ဆက်ဆုံကြရအောင်နော်"

ရုရှန်က အသာအယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

အငှားကားကလေးသည် လမ်းကွေ့ကို ချိုးဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ပက်တာဆင်က ရပ်ကြည့်နေသည် ။ ပြီးတော့မှ အနောက်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည် ။

သူသည် မနက်ခြောက်နာရီခွဲတွင် ရပ်မြင်သံကြားစတူဒီယိုသို့ အချိန်

မီ ရောက်နိုင်ရန်အတွက် ညတုန်းက ရိုသမ်ဟိုတယ်တွင် တစ်ညအိပ်ခဲ့ရသည်။ ။

မိုးလင်းတော့ သူ့သားကလေး နီးလ်ထံ ဖုန်းဆက်ရန် စိတ်စောနေခဲ့သည်။ ။

သူအိမ်မှ အပြင်ထွက်ရတိုင်း သားငယ်အတွက် အမြဲတမ်း နောက်ဆံတင်းခဲ့ရသည်။ ။ ကလေးက ယခုတိုင် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေတုန်း ရှိသေးသည်။ ။ ယင်းသို့ မက်တိုင်း မက်တိုင်းတွင် လည်း ရင်ကျပ်ရောဂါဖြင့် အသက်ရှူကျပ်ပြီး အိပ်ရာမှ သွေးရူးသွေးတန်း နိုးလာတတ်သည်ချည်းပင်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မစ္စက်လပ်ဖ်က ဆရာဝန်ကို အပြေးအလွှား လှမ်းခေါ်ရသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ဝေဒနာက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပျောက်ကင်းသွားသည် ဟူ၍ မရှိ။

အချိန်တန်လျှင် အချိန်မှန် ပြန်ဖောက်လာတတ်သည် ချည်းပင်။

လွန်ခဲ့သော ဆောင်းတွင်းတုန်းကဆိုလျှင် အခြေအနေ ပိုဆိုးသည်။ ။ နွေဦးပေါက်လျှင်တော့ ကလေးအခြေအနေ ပိုကောင်းလာလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ ။

ပက်တာဆင်သည် သူ့သားငယ် အကြောင်းကိုတွေးရင်း လမ်းထောင့်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ သူက မြောက်ဘက်သို့ ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။ ။

သူ့စိတ်အာရုံသည် ရှုရွန်ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ။

သူနှင့် ရှုရွန်တို့ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ကြသည် မှာ ခြောက်လခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီ

။

ပထမဆုံး စတင်ချိန်းတွေ့ကြသည့်နေ့က သူသည် ရှုရွန်အား သူမ၏

အခန်းတွင် သွားခေါ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဗဟိုပန်းခြံကြီးထဲမှ ဖြတ်လျှောက်ကာ တာဗန်ဟိုတယ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ။ ရာသီက နွေနှောင်းရာသီ။ အချိန်က ညနေဆည်းဆာချိန်။

"သာယာလိုက်တာနော်၊ ကျွန်မတော့ နွေရာသီကို သိပ်ပြီး ငြီးငွေ့တာပဲ စတီးဖ်"

နှစ်ယောက်သား စကားမဆက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ပက်တာဆင်က ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ရင်း ရှုရုံ၏ အမူအရာနှင့် လှုပ်ရှားမှုများကို အကဲခတ်လာသည်။ ။

သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးက လုံးတန်ရပ်တန် ကြော့ရှင်းလှပနေသည်။ ။ ဇော်ဂျီရောင်နှင့် ရွှေရောင်ပြေးနေသော ဝတ်စုံကလည်း သူမ၏ ဆံပင်အရောင်နှင့် ပန်တင့်လှသည်။ ။

လေညင်းတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်သောအခါ သစ်ရွက်ကလေးတွေ ဝှေ့ဝဲကျလာကြသည်။ ။

ဆည်းဆာနေရောင်သည် နွေနှောင်းကာလ၏ အပြာရင့်ရောင် မိုးကောင်းကင်၏ အလှကို ဖြည့်စွက်ပေးနေသလို ထင်ရသည်။ ။

"ကျွန်မတော့ ခုလိုညမျိုးဆိုရင် ကင်မီလော့ ပြဇာတ်ထဲက ဟိုသီချင်းကလေးကို အမြဲတမ်း သတိရမိတယ်"

ရှုရုံက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို စတင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟိုသီချင်းလေ ရှင် မမှတ်မိဘူးလား.. 'မောင့်ကိုသာ မေ ခွဲခွာရမယ်ဆိုရင်' ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ"

သူမက လေသံကလေးဖြင့် ညည်း၍ ဆိုလိုက်သည်။ ။

"နွေနှောင်းရာသီ ရောက်ခဲ့ပြီကွယ်.. မေကတော့ ဘာမှ မသိတယ်၊ မောင့်ကိုပဲ အမြဲခင်တွယ်.. မောင့်ရုပ်သွင်က ငွေစင်ပုလဲလို အမြဲပဲ ကြည်စင်တယ်... နွေနှောင်းကာလမှာ ဆုံခဲ့ကြတဲ့ မောင်တို့ မေတို့ အဖြစ်တွေ တစ်သက် မမေ့နိုင်ပေ.. သို့ပေမဲ့ မေကတော့ နွေနှောင်းကာလနဲ့ အတူ ပြောင်းလဲရတော့မယ် အချစ်ရေ"

သူမ၏ အသံက အေးအေးကလေးနှင့် အလွန် ကြည်လင်ပြတ်သားသည်။ ။

မောင့်ကိုသာ မေ ခွဲခွာရမယ်ဆိုရင် ...

သည် အချိန် သည် ကာလ သည် ခဏမှ စတင်၍ သူက သူမကို စွဲချစ်မိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုနေ့က နှစ်ယောက်သား အလွန်ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ကြရသည်။ ။ ညနေစာ စားရင်း စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောကြသည်။ ။ တခြားလူတွေ စားပွဲမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ။ လူသစ်တွေ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်မိကြ။ တစ်လောကလုံးတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသလိုပင် မှတ်ထင်နေခဲ့ကြသည်။ ။

နှစ်ယောက်သား ပြောကြသည့် စကားတွေကလည်း ရောက်တတ်ရာရာ စုံလှသည်။ ။

ရုရှန်က သူမ၏ မိသားစုအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ။

သူမ၏ ဖခင်မှာ ရေနံကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုမှ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သည်။ ။ သူမနှင့် သူမ၏ ညီမနှစ်ယောက်တို့ ကို နိုင်ငံခြားတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ။ ယခုတော့ ညီမနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်သည် များ ဖြစ်နေကြပြီး သူ

မကတော့ ယခုအချိန်အထိ ကြင်ဖော်မဲ့ကာ အပျိုကြီးဘဝနှင့်ပင် ရှိနေသေးသည်။ ။

"မင်းက ခုအချိန်အထိ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ဖက် မရွေးသေးတာလဲ"

ပက်တာဆင်က တဲ့ တိုးကြီးပင် မေးလိုက်မိသည်။ ။

သည် မေးခွန်း၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ "မင်းအတွက် ဘဝကြင်ဖော် ရှာမတွေ့သေးဘူးလား" ဟူသည့် သဘောပင် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောပေါက်မိကြသည်။ ။

ယင်းမေးခွန်းကို အမှန်အတိုင်း ဖြေဆိုရလျှင် တကယ်ပင် သူမအဖို့ အခုအချိန်အထိ ဘဝကြင်ဖော် ရှာဖွေမတွေ့သေးပါ။ သူမသည် ယခုသတင်းစာတိုက်တွင် ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် ဝင်မလုပ်မီကာလအထိ တစ်လျှောက်လုံး ခရီးသွားနေခဲ့ရသည်။ ။

သူမသည် သတင်းစာဆရာအလုပ်ကို အလွန် စိတ်ဝင်စားသည်။ သည် အလုပ်က ပျော်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ သူမသည် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရ၍ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည် မှာ ခုနစ်နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ အလုပ်ခွင်တွင် စိတ်ဝင်စားရင်း ခုနစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလသည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့သည်။ ။ နေလိုက်ရသည် ဟူ၍ ပင် မထင်မှတ်မိခဲ့။

စားသောက်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား တိုက်ခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

တိုက်ခန်းရောက်တော့ အိပ်ရာဝင် ယမကာတစ်ခွက်စီ သောက်ကြသည်။ ။

ပြီးတော့ မီးဖိုဘေးတွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်ကာ တစ်ယောက်မျက်

နာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ချစ်ကြည်နူးကြသည်။ ။

ထိုနေ့ညက ပျော်ခဲ့ကြရသည့်ဘဝကို ပက်တာဆင်က ယနေ့တိုင် မ
မေ့သေး။

နှလုံးသားထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် စွဲနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ ။

မီးရောင်တွင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသော သူမ၏ ဆံပင်၊ လင်းတစ်ဝက်
မှောင်တစ်ဝက် ဆလိုက်ထိုးထားသော သူမ၏ ရှုမဝရုပ်သွင်နှင့် ရွှန်းဝေ
နေသော အပြုံးပန်းတို့ ကို ယနေ့တိုင် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်သေး။ သူက
သူမ၏ မျက်နှာကို တစ်မုံစိမ့် ကြည့်နေရင်းမှ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး
ပွေ့ဖက်လိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ။ သို့ပေမဲ့
စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ဆင်ခြင်တုံတရား ချွန်းဖြင့် အုပ်ကာ သူမအား နမ်းရုံ
သာ နမ်းခဲ့မိသည်။ ။

"စနေနေ့ကျတော့ အားတယ်နော်"

သူက ဆက်မမေးဘဲ သူမ၏ အဖြေကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ။

"အားပါတယ်"

"ဒါဆို မနက်အစောကြီး ကိုယ်လာခေါ်မယ် ဟုတ်လား"

ထိုနေ့က ပက်တာဆင်သည် အိမ်သို့ ကားမောင်းပြန်လာရင်း
စန်းပွင့်လာသော သူ့အကြောင်း သူတွေ့ပြီး ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ ။
သူ့ဇနီး သေဆုံးသွားပြီးကတည်းက စိတ်လွင့်ကိုယ်လွင့် ဖြစ်နေခဲ့ရသော
နှစ်နှစ်တာကာလသည် မကြာမီ ကုန်ဆုံးတော့မည်။ သူ၏ နှလုံးသား
ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုသည် မကြာမီ ပြည့်ဝပေတော့မည်။

မောင့်ကိုသာ မေ ခွဲခွာရမယ်ဆိုရင်...

သူက သီချင်းခေါင်းစဉ်ကို အသံတိတ် ညည်းလိုက်မိသည်။ ။

ကိုယ့်ကို ပစ်ခွာမသွားပါနဲ့ အချစ်ရယ်...

သတင်းစုံ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ရောက်တော့ နံနက် ရှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိပြီ။

တခြားအမှုထမ်းတွေ မရောက်ကြသေး။ သူတို့ က စောစောရုံးတက် တတ်ကြသူတွေ မဟုတ်။ စင်္ကြံဆောင်တွင် လူသွားလူလာ ကင်းမဲ့နေသည် ။

ဓာတ်လှေကားမှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကို ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ၃ ဖ ထပ်ရှိ သူ့ရုံးခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်သည် ။

မစ္စက်လပ်ဖ်က ဖုန်းကို ကိုင်သည် ။

"အို.. နီးလ်လား၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ နေကောင်းပါတယ်။ အခု သူ မနက်စာ စားနေတယ်။ နီးလ် ဒီမှာ မင်းဖေဖေဆီက ဖုန်းလာနေတယ်"

နီးလ်က စားပွဲမှ ထ လာပြီး ဖုန်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည် ။

"ဟိုင်း... ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ဘယ်တော့ အိမ်ပြန်လာမလဲဟင်"

"ဖေဖေ ညရှစ်နာရီခွဲတိတိမှာ ပြန်ခဲ့မယ် သား။ ငါးနာရီမှာ အစည်းအဝေး တက်စရာ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ လပ်ဖ်တို့ လင်မယား ရုပ်ရှင်သွားကြမှာလား"

"သွားမယ် ထင်တာပဲ"

"ဒါဆို သူတို့ မသွားခင် ခြောက်နာရီလောက်မှ မစ္စရုရွန် ရောက်လာ

လိမ့်မယ် သား"

"အဲဒါ သား သိပြီးပါပြီ၊ ဖေဖေပဲ ပြောတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ သူနဲ့ အတူ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပြီး ဖေဖေကို စောင့်ပါလား။ ဖေဖေ တတ်နိုင်သမျှ စောစောပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်။ ဒါနဲ့ အဝတ်အစားတွေလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ဝတ်ထားဦး။ ရာသီဥတုက သိပ်အေးတယ် သားရဲ့ ။ ဒီမှာ တော့ အေးလိုက်တာမှ အရိုးကွဲမတတ်ပဲ။ အဲဒီမှာ လည်း နှင်းတွေ ကျနေတာပဲလား"

"သိပ်မကျပါဘူး ဖေဖေ။ မိုးရိပ် နည်းနည်း ရှိတာလောက်ပါ"

"ကောင်းပြီသား၊ ညကျတော့မှ တွေ့ကြမယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ဘိုင်"

ပက်တာဆင်က ဖုန်းကို ပြန်ချပြီး မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်သည် ။

နီးလ်ကလေးသည် တစ်ချိန်တုန်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မူးမူးကြွကြွ နေတတ်သော ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုတာ မယုံနိုင်လောက်စရာ ဖြစ်နေပြီ။

သူ့မေမေ နီနာ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက ကလေး၏ အခြေအနေသည် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည် ။ ပက်တာဆင်က သူ့သားကလေးနှင့် ရှုရွန်တို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေစေချင်သည် ။ ရှုရွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေးငယ်၏ ခင်မင်မှုကို ရရှိအောင် သူမ တတ်နိုင်သည့် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သည် ။ သို့ပေမဲ့ ကလေးက ရှုရွန် ခင်သလိုမခင်၊ ခပ်တည်တည် လုပ်နေသည် ။ ရှုရွန်ကို သူက သူစိမ်းပြင်ပြင် ဆက်ဆံနေသည် ။

အင်း... နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် နားလည်မှု ရှိ
လာကြမှာ ပေါ့လေ။ အချိန်.. အချိန်.. အချိန်က စကားပြောသွားပါလိမ့်မ
ယ်။

ပက်တာဆင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်
သည် ။ ပြီးတော့ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး မနေ့ညက လက်စမသတ်ခဲ့သော
ခေါင်းကြီးဆောင်းပါးကို ဆက်ရေးရန် ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

(၃)

ဘီလ်မိုးဟိုတယ်၊ အခန်းအမှတ် ၉၃၂ တွင် တည်းခိုနေသူသည် နံနက် ၉ နာရီခွဲတွင် ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာသည်။

သူသည် ၅၄ လမ်းဘက် တံခါးမှ ထွက်ကာ အရှေ့ဘက် ဒုတိယ အဲဗင်းနယူး လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

အပြင်တွင် လေလည်း ထန်နေသည်။ ဆီးနှင်းလည်း သိပ်သည်းသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများ သည် အင်္ကျီကော်လာကို လည်ပင်းဖုံးအောင် ဆွဲထောင်ပြီး ဦးတည်ရာသို့ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် လျှောက်သွားနေကြသည်။

ရာသီဥတုက သူ့အတွက် တမင် ဖန်တီးပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ သူများ တွေ အတွက်ကတော့ အလွန်ဆိုးသော ရာသီဥတု။ သူ့အတွက်တော့ အလွန်ကောင်းသော ရာသီဥတု။ သည် လို ရာသီဥတုမျိုးတွင် ဘယ်သူမှ မသိဘဲနှင့် ဘာအလုပ်မျိုးကိုမဆို လျှို့ဝှက်ဝှက်ဖြင့် လုပ်လို့ အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ ပထမဆုံးအစီအစဉ်မှာ ၃၄ လမ်းအောက်ဘက် ဒုတိယ အဲဗင်းနယူးလမ်းထဲမှ ဈေးချိုကုန်တိုက်သို့ ဝင်ရန် ဖြစ်သည်။

သူသည် လမ်းပေါ်တွင် အဆက်မပြတ် သွားနေသော ကားကြီး၊ ကားငယ် မျိုးစုံကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ၁၄ ပြအထိ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့

သည် ။

ကုန်တိုက်တွင် ဝယ်သူ မရှိ။ အရောင်းစာရေး မိန်းမကြီးတစ်ဦးသာ ကောင်တာတွင် ထိုင်ကာ မနက်ပိုင်းသတင်းစာကို စိမ်ပြေနေပြေ ဖတ်နေ သည် ။

"ဘာအလိုရှိပါသလဲ ရှင်"

သူမက သတင်းစာမှ မျက်နှာခွာကာ စုံစမ်းလိုက်သည် ။

"အို.. ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လျှောက်ကြည့်ပါရစေဦး ခင်ဗျာ"

သူက မိန်းမဝတ် ကုတ်အင်္ကျီတွေ ဆွဲချိတ်ထားသော စင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး စင်ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည် ။

ထို့နောက် အရောင်ရင့်ရင့် မီးခိုးရောင် ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကြီး တစ်ထည်ကို ရွေးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အင်္ကျီစင်အနီးရှိ ဗန်းထဲတွင် ခေါက်ထပ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါပုံကို မြင်သည် ။ ယင်းအထဲမှ အပြာရောင် တြိဂံပုံ လက်ကိုင်ပဝါအရှည်ကြီး တစ်ထည်ကို ယူလိုက်သည် ။

အရောင်းစာရေးမကြီးက ပစ္စည်းများကို စက္ကူအိတ်နှင့် ထည့်ပြီး ကမ်းပေးသည် ။

နောက်တစ်ဆိုင်က ကြည်းတပ်၊ ရေတပ် ကုန်တိုက်။ ယင်းဆိုင်မှ ခရီးဆောင် ကင်းဘတ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်သည် ။ သည် အိတ်နှင့်ဆိုလျှင် ကလေးငယ်ကို လူမမြင် သူမမြင်အောင် လုံလုံခြုံခြုံ ထည့်ယူသွားနိုင်သည် ။ အိတ်ကြီးက ထူလည်း ထူသည် ။ အထဲတွင် ဘာပစ္စည်း ထည့်ထားကြောင်း အပြင်မှ ကြည့်၍ မခန့်မှန်းနိုင်။ ပြီးတော့ ထိပ်တွင် ရှုံ့ကြိုးတပ်ထားသဖြင့် လေဝင်လေထွက်လည်း ကောင်းကောင်း ရနိုင်သည် ။

နောက်ဆုံး ပထမ အဲဗင်းနယူးလမ်းထဲမှ ဂူးလ်ဝပ်သ်ကုန်တိုက်တွင် ဗြိတိသျှကျယ်ကျယ် ပတ်တီးခြောက်လိပ်နှင့် ကျစ်ကြိုးနှစ်ထုံး ဝယ်ပြီးတော့ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

အခန်းထဲမှ ခုတင်တွင် အိပ်ရာကို သေသေသပ်သပ် ပြုပြင် ထားသည်။ ။ ရေချိုးခန်းတွင် လည်း ကိုယ်သုတ်ပဝါ အသစ်တွေ ရောက် နေသည်။ ။ အခန်းထဲသို့ ဟိုတယ်သန့်ရှင်းရေး အမျိုးသမီး ဝင်ရောက် ကြောင်း သိသာသည်။ ။

သူက တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရှူးဖိနပ်တစ်စုံမှာ သူ ဟိုတယ်မှ မထွက်ခင် ထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် နေရာမပျက် ရှိနေသည်။ ။ အခန်းထောင့်တွင် အနက်ရောင် အဝတ်သေတ္တာကြီးမှာ လည်း နေသားတကျ ရှိနေသည်။ ။

ကုန်တိုက်မှ ဝယ်လာခဲ့သော ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ခုတင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် အဝတ်သေတ္တာကို ယူပြီး ခုတင်ခြေရင်းတွင် ချထားလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သော့တွဲကိုယူ၍ သေတ္တာကို ဖွင့်သည်။ ။

သေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာ ပြန်လည် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ။ ဓာတ်ပုံများ၊ ယမ်းမှုန့်များ၊ စားပွဲတင်နာရီ၊ ဝါယာကြိုး၊ လျှပ်စစ်ဖျူးစ်၊ အမဲလိုက်ဓားမြှောင်နှင့် သေနတ်၊ အားလုံး အစုံအလင် ရှိနေသည်။ ။ သူက ကျေနပ်သွားပြီး သေတ္တာကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် သေတ္တာနှင့် ပစ္စည်းထုပ်များကို ယူကာ ဟိုတယ်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဟိုတယ်အောက်ထပ် သီးသန့်ဆောင်ကို ဖြတ်ပြီး မြေအောက်လမ်း အတိုင်း ဂရင်းဘူတာကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ လမ်းပေါ်တွင် ရုံး သွားရုံးလာတွေ တော်တော်ကလေး ရှင်းနေပြီ။ သို့ပေမဲ့ မီးရထားစီး ခရီးသည် တွေနှင့် မြေအောက် ဈေးဆိုင်တန်းတွင် ဈေးဝယ်သူတွေက တော့ တဖွဲဖွဲနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာမစဲ ရှိနေကြသည်။ ။

သူသည် စင်္ကြံအမှတ် ၁၁၂ သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ သည် စင်္ကြံမှ ရထားများ သည် မောင့်ဗန္ဓုန်သို့ ထွက်ခွာကြပြီး မောင့်ဗန္ဓုန်မှ အဝင်ရထားများ လည်း ရှိသည်။ ။ ရထားဝင်ရန် အချိန်လိုသေးသည်။ ။ ၁၈ မိနစ် တိတိ စောင့်နေရဦးမည်။

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ပြီး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

လက်နက်ကိုင် လုံခြုံရေး အစောင့်တစ်ယောက်မျှ မမြင်။

သူသည် မြေအောက်ရထားလမ်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ သံလှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် လှေကားရင်း သို့ ရောက်လာသည်။ ။ ထိုမှ တစ်ဆင့် မြေညီခန်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ အခန်းအဆုံးရှိ သံတံခါးမကြီးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ။

လက်ထဲမှ သေတ္တာနှင့် ပစ္စည်းထုပ်များကို တံခါးခြေရင်းတွင် ချထားလိုက်သည်။ ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သော့တွဲများကို ထုတ်ယူပြီး တံခါးသော့ခလောက်ကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်သည်။ ။

ဇောကြီးနေ၍ တော်တော်ကြာကြာ ဖွင့်မှ တံခါးဖွင့်သွားသည်။ ။

အခန်းထဲတွင် မှောင်မည်းနေသည်။ ။ မီးခလုတ်ကို လက်နှင့်စမ်း၍ ရှာသည်။ ။ တွေ့ပြီ။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မီးခလုတ်ကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် သေတ္တာနှင့် ပစ္စည်းထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။ ပြီး

တော့ တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ။

ယခုမှ အခန်းထဲတွင် ပို၍ မှောင်သွားသည်။ ။ အခန်းအနေအထားကို ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ အနံ့အသက်ကလည်း ဆိုးဆိုးရွားရွား နံစော်နေသည်။ ။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး ခေတ္တငြိမ်ကာ အနားယူနေလိုက်သည်။ ။ အပြင်ဘက်မှ ရထားသံတွေ၊ လူသံသူသံတွေ ကြားနေရသည်။ ။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ သူ့အတွက် အားလုံး အဆင်ပြေနေပြီ။

မီးခလုတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ မီးလင်းလာသည်။ ။ သို့သော် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသော မီးလုံးဟောင်းများကြောင့် အခန်းထဲတွင် မှုန်ဝါးဝါးသာ လင်းသည်။ ။ အခန်းထောင့်များ တွင် မှောင်ရိပ်ကျနေသည်။ ။ အခန်းက အင်္ဂလိပ်စာလုံး အယ်လ် (L) ပုံစံ။ အင်္ဂတေနံရံကာ အင်္ဂတေအခန်း။ တစ်ခန်းလုံး ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်ပြီး နံရံမှ ဆေးရောင်တွေလည်း အားလုံးပျက်ကုန်ကြပြီ။ တံခါးဘယ်ဘက်တွင် ရှေးသုံး ပုံပျက်ပန်းပျက် အဝတ်လျှော်ရေကန် နှစ်ခုရှိသည်။ ။ အခန်းအလယ်တွင် မီးခိုးခေါင်းတိုင်ပုံစံ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ သယ်ပို့သော ခုံမြင့်အဟောင်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ။ လက်ယာဘက်တွင် တံခါးရွက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေး တစ်ချပ် ဟနေသည်။ ။ ယင်းမှာ အိမ်သာခန်း ဖြစ်သည်။ ။ ပိုက်ခေါင်းမှ ရေတွေ တစက်စက် ကျပြီး တစ်ခန်းလုံး ရေစပ်စပ်နှင့် စွတ်စိုနေသည်။ ။

သူသည် လွန်ခဲ့သော အပတ်က ရေမီး ပြည့်စုံ၊ မပြည့်စုံ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် သည် အခန်းသို့ လာရောက်ခဲ့သည်။ ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် လာရောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ သည် အခန်းသည် သူ့စီမံကိန်းအတွက် အသုံးဝင်နိုင်သည် ဟု အမှတ်မထင်

တွေးမိ၍ ယင်းသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အခန်းနံရံတွင် စစ်သုံးကင်းဘတ် ခေါက်ခုတ်တစ်လုံး ရှိသည်။ ခုတင်ဘေးတွင် အဖုံးပွင့်နေသော သေတ္တာဟောင်းကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ခုတင်နှင့် သေတ္တာကို မြင်တော့ သူက စိုးရိမ်စိတ် ဝင်သွားမိသည်။ ယင်းသဘောမှာ သည် အခန်းထဲတွင် လူဝင်လူထွက်ရှိနိုင်သည့် အခြေအနေကို ပြသည်။ ။

သို့သော် ခုတင်ပေါ်တွင် ဖုန်တွေ ကပ်နေခြင်းနှင့် အခန်းထဲတွင် စွတ်စို ညစ်ပတ်နေခြင်းတို့ မှာ သည် အခန်းကို လူမသုံးတာ လနှင့်ချီ၍ သို့မဟုတ် နှစ်နှင့်ချီ၍ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ။

သူသည် သည် အခန်းကို လက်ရှိ သူ့အသက်တစ်ဝက်ဖြစ်သော ၁၆ နှစ်သားက ပထမဆုံးကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ထိုစဉ်က သည် အခန်းကို အံ့ဂျက်စတာ အရက်ခန်းက အသုံးပြုခဲ့သည်။ ။ မီးခိုးခေါင်တိုင်ပုံစံ ခုံမြင့်ကြီး မှာ အပေါ်ထပ် အရက်ခန်းမှာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောရန် သယ်ပို့သော ခုံမြင့်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ။

အံ့ဂျက်စတာ အရက်ခန်းကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး ပန်းကန်ဆေးစက် တပ်ဆင်ခဲ့သည် မှာ နှစ်အတန် ကြာခဲ့ပြီ။ ။ ထိုအချိန်မှ စပြီး သည် အခန်းကို အသုံးမပြုတော့ဘဲ လုံးဝ ပိတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သည် အခန်းမှာ ရေတွင်းဟောင်းကြီးလို ဖြစ်နေပြီး မည်သူမျှ အသုံးမပြုတော့။ ။

သို့သော် သူ့အတွက်တော့ သည် အခန်းသည် အလွန် အသုံးဝင်သည်။ ။

ပက်တာဆင်၏ သားကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီးနောက် ဂှက်ထားမည့် နေရာကို စဉ်းစားကြည့်တော့ သည် အခန်းကို သွားပြီး သတိရသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့စီမံကိန်းအတွက် အသုံးဝင်နိုင် မဝင်နိုင် လာရောက် စစ်ဆေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အသုံးဝင်ကြောင်း တွေ့ရတော့ သူ အလွန် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ သူသည် သည် အခန်းကို အသုံးပြုပြီး မကြာမီတွင် တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် လုပ်ရပ်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်ရတော့မည်။

ထိုအခါ သူ့အမည်သည် လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားသို့ ရောက်သွားလိမ့်မည် ။ သူ့ကို လူတိုင်း သိသွားတော့မည်။ သူသည် ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့မည်။ လာမည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ကို လူတိုင်းမေ့ပျောက်၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

သူ့အနေဖြင့် သည် အခန်းကို ဖွင့်ရသည် မှာ ဘာမျှ အခက်အခဲမရှိ။ သော့ခလောက်ကို ဖယောင်းပုံစံယူပြီး သော့တူလုပ်ခြင်းဖြင့် လွယ်လွယ် ကူကူပင် ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် သည် အခန်းကို သဘောရှိ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ယနေ့ညသည် ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် စာရေးဆရာမကလေး မစ္စရုရှန်မာတင်သည် ပက်တာဆင်၏ အိမ်တွင် ပက်တာဆင်၏ သားငယ် နီးလ်နှင့်အတူ ရှိနေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ အားလုံး အဆင်ပြေရမည်။ ။

ဂရင်း ဘူတာကြီး...။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရထားအဝင် အထွက် အများဆုံး ဘူတာကြီး။ လူသွားလူလာ အရှုပ်ထွေးဆုံး၊ အလုပ်အများ ဆုံး ဘူတာကြီး။ ဘယ်သူ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်အောင် ဆူဆူညံညံ ရုပ်ယှက်ခတ်နေသော ဘူတာကြီး။ ပြန်ပေးဓားစာခံများကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်အောင် ဂှက်ထားရန် အကောင်းဆုံးနေရာ ဖြစ်သော ဘူတာကြီး။

သူက သူ့စိတ်ကူးကို သူသဘောကျကာ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ ။ အားလုံး စိတ်ချရပြီ။ ဘာကိုမှ တွေးပူစရာ မရှိတော့။ အလုပ်စဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်။ ။

ယခု သူရယ်နိုင်ပြီ။

သူသည် အလွန်ဝမ်းသာနေသည်။ ။ အလွန်စိတ် တက်ကြွနေသည်။ ။

သူသည် သည် အလုပ်မျိုးတွင် ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်သည်။ ။ သည် အလုပ်မျိုးကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင်သည်။ ။

သူသည် ပိုက်ဆံလိုချင်၍ သည် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ ။ သူ့စီမံကိန်းကြီး အောင်မြင် ပေါက်ရောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို အချိန်အကြာကြီး ယူပြီး မအိပ်မနေ အကြံထုတ်ခဲ့ရသည်။ ။ သူ့အကြံကို သူ ပြန်လည်စိတ်ကူးကြည့်ရင်း ရင်တဖိုဖို ဖြစ်လာမိသည်။ ။ မတော်လို့ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် အန္တရာယ်ကတော့ မသေးလှ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက် ၁၁ နာရီခွဲ။ ယခုအချိန်မှ ဆိုလျှင် စုစုပေါင်း ၄၈ နာရီသာ လိုတော့သည်။ ။ ထိုအချိန်ဆိုလျှင် သူသည် အာရီဇိုနားပြည်နယ်သို့ ထွက်ခွာ ပျံသန်းနေသော လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ရောက်နေပေတော့မည်။ ။ ထိုဒေသသို့ ရောက်လျှင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ သိတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ကာလေမြို့သည် သူ့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာမဟုတ်။ သူတစ်ပေါက်၊ ငါတစ်ပေါက်နှင့် အမေးအမြန်းတွေ အလွန်ထူလာနိုင်သည်။ ။

သို့သော် အာရီဇိုနားပြည်နယ်ကျတော့ ဘာမှ ပူစရာ မရှိတော့။ ပိုက်ဆံတွေကလည်း တစ်ပုံကြီး ရှိနေပြီ။ အသက်အန္တရာယ်အတွက်လည်း ဘာမှ စိုးရိမ်နေစရာ မလိုတော့။ တကယ်လို့ ရှုချိန်မာတင်ကသာ သူ့ကို ချစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သူမကိုလည်း သူနှင့်တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမည်။

သူသည် ခေါက်ခုတ်တင်မှ ကျော်ကာ သေတ္တာကို လှမ်းယူပြီး ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ချသည် ။ ပြီးတော့ သေတ္တာကို ဖွင့်သည် ။ သေတ္တာထဲမှ အိတ် ဆောင်အသံသွင်း ကက်ဆက်သေးသေးကလေး တစ်လုံးနှင့် ကင်မရာ တို့ ကို ထုတ်ယူပြီး သူ၏ အညိုရောင် ပုံပန်းမကျ ကုတ်အင်္ကျီ ဘယ် ဘက်အိတ်ထဲ ထည့်သည် ။ ဓားမြှောင်နှင့် သေနတ်ကိုမူ ညာဘက်အိတ် ထဲသို့ ထည့်သည် ။ အိတ်ကြီးတွေက သာမန်ထက် ကြီးနေ၍ အိမ်ထဲ တွင် ဘာတွေထည့်ထားသည် ဆိုတာကို အပြင်ဘက်မှ ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်။

ထို့နောက် ဈေးဝယ်အိတ်ကို ကောက်ယူပြီး အထဲမှ ပစ္စည်းများကို ခေါက်ခုတ်တင်ပေါ် စနစ်တကျ ဖြန့်ချလိုက်သည် ။ မိန်းမဝတ် ကုတ်အင်္ကျီ၊ လည်စည်းပဝါ၊ ကျစ်ကြိုး၊ တိပ်ကြိုးနှင့် ပတ်တီးများ ၊ ယင်းတို့ အားလုံး ကို ကင်းဘတ်အိတ်ကြီးထဲသို့ ပြောင်းထည့်သည် ။

နောက်ဆုံးတွင် သေသေသပ်သပ် လိပ်ထားသော ပိုစတာ စာရွက်လိပ်ကို လှမ်းယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည် ။ သူက ပိုစတာ စာရွက်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူ့မျက်နှာ ပြုံးရွှင်လာသည် ။

ပထမဆုံး ပိုစတာသုံးရွက်ကို ခေါက်ခုတ်တင်ပေါ်မှ နံရံတွင် ဆေးရုံသုံး ပလတ်စတာတိပ်နှင့် ကပ်ထားလိုက်သည် ။ စတုတ္ထပိုစတာကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လိပ်လိုက်သည် ။

ဒါကို အခုသုံးလို့ မဖြစ်သေးဘူးဟု သူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည် ။

အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်သွားသည် ။

အခန်းမီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် တံခါးရှက်ကို ဟရုံမျှ ဖွင့်သည်။ ။ အပြင်မှ အသံဗလံများ
ကို နားစွင့်လိုက်သည်။ ။ အနီးနားတစ်ဝိုက်တွင် ဘာသံမျှ မကြားရ။

အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ။ တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။ ။

ပြီးတော့ ခြေသံမကြားအောင် သံလှေကားအတိုင်း ပြန်တက်လာခဲ့
သည်။ ။

မကြာမီ ဂရင်းဘူတာကြီး မြေအောက်စင်္ကြံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

သူသည် တခြားသော ခရီးသည် တွေ ကြားထဲမှ သာမန်ခရီးသည်
တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။

ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ကိုယ်ထည်ထွားထွား၊ ပါးရိုးကားကား၊
နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် အသက် ၃၀ကျော် ၄၀ နီးပါးခန့်ရှိသော သူ့အား
တခြားခရီးသည် များက ဘယ်လိုမှ ထူးထူးခြားခြား ဂရုစိုက်နေရန် လုံး
ဝ အကြောင်းမရှိ။

ရထားသည် ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ်၊ ကာလေမြို့သို့ စတင်ထွက်
ခွာစ ပြုနေပြီ။

သူသည် လက်ထဲတွင် ရထားလက်မှတ်ကို ကိုင်ကာ ရထား
တံခါးပေါက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးလာခဲ့တော့သည်။ ။

နီးလ်သည် လမ်းထောင့်တွင် ရပ်ကာ ကျောင်းကြိုကားကို စောင့်နေသည်။ မစ္စက်လပ်ဖ်က သူ့အား အိမ်ပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းပြီး စောင့်ကြည့်နေသည် ကို သတိပြုမိသည်။ သည် ပုံစံမျိုး လုပ်တာကို နီးလ်က အလွန်မုန်းသည်။ သူ့ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းများ ၏ မိခင်များ အနေဖြင့် သူတို့ ၏ သားငယ်များအား မစ္စက်လပ်ဖ် လုပ်သလို စောင့်ကြည့်တာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ကြ။

ငါက သူငယ်နှစ်စား မူကြိုကျောင်းသားကလေးမှ မဟုတ်တော့တာပဲ။ ပထမတန်းတောင် ရောက်နေပြီပဲဥစ္စာ။ ဒီလိုလုပ်တာ မကောင်းပါဘူး။

နီးလ်က စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

မိုးရွာသော နေ့များ တွင် လည်း သူသည် ကျောင်းကား ရောက်လာသည် အထိ အိမ်ထဲတွင် ပင် စောင့်နေရသည်။ ဒါကိုလည်း သူက မကျေနပ်။ သည် အပြုအမူမျိုးသည် သူ့အား မိန်းမလျာကလေးလို အထင်အမြင် ရောက်စေသည် ဟု သူက ယူဆသည်။ သည် အကြောင်းကို သူက သူ့ဖေဖေအား ပြောပြသည်။ သို့သော် သူ့ဖေဖေက သဘောမပေါက်။

"သားက ရင်ကျပ်နာရှိတဲ့ ကလေး မဟုတ်လား။ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နိုင်မှ တော်တော့မှာ ပေါ့ သားရယ်"

ဟု သာ ဖေဖေက ပြန်ပြောတတ်သည်။ ။

သူနှင့်ကျောင်းနေဖက် ဆင်ဒီပါကာသည် သူ့ထက် အတန်းကြီးသည် ။ စတုတ္ထတန်းသား ဆင်ဒီက နီးလ်တို့ လမ်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် လမ်းတွင် နေသည် ။ ဆင်ဒီသည် ကျောင်းကားပေါ်တွင် နီးလ်နှင့် ဘေးချင်းကပ်ခုံတွင် အမြဲတမ်း ကပ်ထိုင်လေ့ရှိသည် ။ နီးလ်က ယင်းသို့ ထိုင်သည် ကို မကြိုက်။ သို့သော် သူက ဘာမှ တော့ မပြော။ ဆင်ဒီက စကားလည်း အလွန်ပြောသည် ။ သူပြောသည့် စကားတွေကိုလည်း နီးလ်က လုံးဝမကြိုက်။

ကျောင်းကြိုကား လမ်းထောင့်တွင် ကွေ့ရပ်လိုက်ရာ ဆင်ဒီသည် ချိုင်းကြားတွင် စာအုပ်တွေညှပ်ကာ ကမန်းကတန်း ကားပေါ် ပြေးတက်လာသည် ။ နီးလ်က ကားနောက်ပိုင်း ခုံလွတ်တွင် သွားထိုင်မည် လုပ်သည် ။

သို့သော် ဆင်ဒီက

"ဟေး နီးလ်၊ ဘယ်သွားဦးမလို့ လဲ။ လာပါကွ။ ငါနဲ့ အတူတူ ထိုင်စမ်းပါ။ ဒီမှာ ထိုင်ခုံနှစ်လုံး လွတ်နေတာပဲဟာ"

ဟု လှမ်းခေါ်သဖြင့် အားနာပါးနာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည် ။

လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ကားထဲတွင် ပွက်ပွက်ညှပ်နေသည် ။ အားလုံးလိုလို သံကုန်အော်ပြီး ကိုယ့်အတွဲနှင့်ကိုယ် သောင်းပြောင်းထွေလာ ပြောနေကြသည် ။ ဆင်ဒီကတော့ တခြားကျောင်းသားကလေးတွေလို စကားကို ကျယ်ကျယ်ပြောလေ့မရှိ။ သို့သော် သူပြောလျှင်လည်း တစ်လုံးမကျန် စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်း ဖြစ်နေတတ်သည် ။

ယနေ့ ဆင်ဒီအမူအရာ ကြည့်ရသည် မှာ တော်တော် စိတ်ဓာတ်

တက်ကြွနေပုံရသည်။ ။ ထိုင်ခုံတွင် ဖင်ချမိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူက ထုံးစံအတိုင်း စတင်ပြောတော့သည်။ ။

"ဒါနဲ့ ဒီနေ့ 'ရုပ်မြင်သံကြား ယနေ့သတင်းစဉ်' အခန်းမှာ မင်းအဖေ စကားပြောတာ မြင်ခဲ့ရတယ်ကွ။ တို့ မနက်စာစားရင်း ဖွင့်ကြည့်တာ"

"ကျွန်တော့်ဖေဖေ စကားပြောတယ်.. ဟုတ်လား"

နီးလ်က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း..

"ခင်ဗျားက သက်သက်မဲ့ လာနောက်နေပြန်ပြီ"

"အို.. မင်းကလည်း ငါက မင်းကို သက်သက်မဲ့ နောက်ပါမလားကွ။ ငါ တကယ်ပြောတာပါကွ နီးလ်ရ။ မင်းအဖေမှ မင်းအဖေ အစစ်ပါကွ။ မင်းအဖေတင် မကသေးဘူး။ မင်းတို့ အိမ် ခဏခဏလာနေတဲ့ ဟိုအမျိုးသမီးတောင် ပါသေးတယ်။ ဘယ်သူတဲ့ ၊ အဲ.. မစ္စရူရွန် မဟုတ်လား။ သူလည်း ပါတယ်ကွ။ သူနဲ့ မင်းအဖေနဲ့ အချေအတင် ဆွေးနွေးကြတာ သိလား"

"သူတို့ က ဘာကြောင့် အချေအတင် ဆွေးနွေးရတာတဲ့ လဲ"

နီးလ်က ပါးစပ်ကသာ မေးလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝမမေးချင်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ဆင်ဒီ၏ စကားကို သုံးခွက်တစ်ခွက် တင်မျှပင် မယုံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"သူတို့ ဆွေးနွေးတာက လူဆိုးတွေ အကြောင်းပဲကွ။ အဲဒီအမျိုးသမီးက လူဆိုးတွေကို သေဒဏ်ပေးတာ မကြိုက်ဘူး၊ မင်းအဖေကတော့ သူတို့ ကို သေဒဏ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ ။ ငါ့ဖေဖေကလည်း ပြောတယ်။ မင်းဖေဖေပြောတာ မှန်တယ်တဲ့ ။ ဖေဖေက ပြောတယ်၊ မင်းအမေကို သတ်

တဲ့ ဟိုငနဲကို သတ်ရုံတင် မကဘူး၊ ချက်တောင် စားပစ်သင့်တယ်တဲ့ "

နီးလ်သည် မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူသည် နဖူးကို အေးစက်နေသော မှန်သားနှင့် ထိကပ်ထားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် တစ်မိုးလုံး ညှို့မှိုင်းပြီး ဆီးနှင်းတွေ အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် သွန်ကျနေသည်။ ညတုန်းက သူ့ဖေဖေသည် အိမ်သို့မပြန်ခဲ့။ လပ်ဖ်တို့ လင်မယားနှင့် အိပ်ရသည် ကို သူက နည်းနည်းကလေးမျှ မကြိုက်။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့အပေါ်တွင် ကောင်းရှာကြပါသည်။

သို့သော် သူတို့ လင်မယားက ခဏခဏ စကားများ တတ်ကြသည်။

မစ္စတာလပ်ဖ်က ညနေတိုင်း အရက်ဆိုင်သွားသည်။

ထိုအခါ မစ္စက်လပ်ဖ်မှာ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ဆူ၍ ပူ၍ မဆုံးတော့။

"ဒါနဲ့ လာမယ့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ရိုနယ်သွမ်မဆင်ကို လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ်တင်ပြီး သေဒဏ်ပေးတော့မယ်တဲ့ ကွ။ မင်း ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်"

ဆင်ဒီက မေးသည်။

"ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်က အဲဒီအကြောင်း စဉ်းတောင် မစဉ်းစားပါဘူး"

နီးလ်က လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

အမှန်က သူ ညာပြောတာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သွမ်မဆင်အကြောင်းကို သူ့အများကြီး စဉ်းစားဖူးသည်။ စဉ်းစားလွန်းလို့ အိပ်မက်များ တောင် မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်မက်တိုင်းလည်း အခင်းဖြစ်

ပွားသော ညက ဖြစ်ရပ်များကို ထပ်တူထပ်မျှ မြင်မက်ခဲ့သည် ချည်းပင်။

ထိုနေ့က သူသည် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အခန်းထဲတွင် မီးရထားကလေး တွေနှင့် ကစားနေသည် ။ မေမေက ဈေးဝယ်ရာမှ အပြန် မီးဖိုချောင် တွင် အလုပ်များ နေသည် ။ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်စပြုနေပြီ။ သူ့မီးရ ထားကလေး တစ်စင်းသည် ရုတ်တရက် လမ်းချော်သွားသည် ။

သူက လျှပ်စစ်ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

ထိုအချိန်တွင် ပင် သူသည် ထူးဆန်းသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

အော်သံလိုလို၊ ညည်းသံလိုလို။ သို့သော် သိပ်တော့ သဲသဲကွဲကွဲ မဟုတ်။

သူသည် သံသယစိတ်ဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည် ။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် လည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသည် ။ သို့သော် သူက သူ့မေမေကို ချက်ချင်း မြင်လိုက်ရသည် ။ မေမေက လူစိမ်းတစ် ယောက်ကို အကျောက်အကန် ရုန်းကန် တွန်းထိုးနေသည် ။ ပါးစပ်က လည်း ကြောက်စရာ အသံကြီးဖြင့် အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်နေသည် ။

လူစိမ်းက မေမေ့လည်ပင်းကို တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် အတင်းလိုက်ပြီး ဖမ်းချည်နေသည် ။

နီးလ်သည် လှေကားခြေရင်းတွင် ရပ်ကာ ကြက်သေ သေနေသည် ။ သူက သူ့မေမေဆီ ပြေးသွားပြီး ကူညီလိုက်ချင်သည် ။

သို့သော် သူ့ခြေထောက်တွေက နေရာမှ လုံးဝမရွေ့။ လုံးဝရွေ့၍ မရ ။ သူက သံကုန်အော်ဟစ်ပြီး အိမ်နီးချင်းတွေကို အကူအညီ တောင်း လိုက်ချင်သည် ။

သို့သော သူ့ပါးစပ်က လုံးဝ ဟ၍ မရ။

သူသည် နူးညွတ်ပြီး ကြမ်းပြင်တွင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည် ။
လူစိမ်းက မေမေ့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တွန်းလှဲလိုက်ပြီး နီးလ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

နီးလ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခွေခွေကလေး လဲကျနေသည် ။

ထို့နောက် တစ်ခန်းလုံး မီးရောင်ထိန်ထိန် လင်းသွားသည် ။

မေမေကလည်း သူ့လိုပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံလျက်သား လဲကျနေသည် ။

မေမေ့ပါးစပ်မှ လျှာကြီးက အပြင်သို့ ရှည်ထွက်နေသည် ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသည် အပြာရောင် သန်းနေသည် ။ မျက်လုံးတွေက ကျွတ်ထွက်တော့မလို ပြူးကျယ်နေသည် ။

လူစိမ်းက မေမေ့ဘေးတွင် နူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည် ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က မေမေ့လည်ပင်း တစ်ဝိုက်တွင် အလုပ်များ နေသည် ။ သူက နီးလ်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ ကမန်းကတန်း ထပြေးသွားသည် ။ နီးလ်က လူစိမ်းမျက်နှာကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသည် ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ချွေးတွေ ပြန်နေသည် ။

ကြောက်စရာကောင်းသည့် မျက်နှာကြီး။

နီးလ်က သူ မြင်တွေ့ရသမျှကို ရဲဌာနတွင် ထွက်ဆိုသည် ။ တရားခွင်တွင် တရားခံကို အတိအကျ ဆွဲထုတ်ပြသည် ။ ထို့နောက်တော့ "သည်အကြောင်းကို လုံးဝမတွေးပါနဲ့ တော့ သားရယ်။ လုံးဝ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့" ဟု ဖေဖေက အမြဲတမ်းလိုလို သတိပေးခဲ့သည် ။ မေမေနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ရသော အချိန်ကာလတွေကိုသာ ဖေဖေက တွေးစေချင်

သည် ။

သို့ပေမဲ့ နီးလ်အဖို့ တော့ ထိုနေ့က စိတ်ချောက်ချားဖွယ် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို တစ်သက်မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်တော့။ သူသည် အချိန်တိုင်း ထိုမြင်ကွင်းကို အိပ်မက် မြင်မက်နေသည် ။ အိပ်မက်က လန့်နိုးလာတိုင်းလည်း ရင်ကျပ် ချောင်းဆိုးဒဏ်ကို အသက်ထွက်သွားတော့မတတ် ခံစားရသည် ချည်းပင် ဖြစ်သည် ။

အခုဆိုလျှင် ဖေဖေသည် မစ္စရှုရွန်မာတင်နှင့် လက်ထပ်ပေတော့မည် ။ သူ့ဖေဖေသည် မကြာမီ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့် အကြောင်းကို လူတိုင်း ပြောနေကြပြီဟု ဆင်ဒီက သူ့ကို ပြန်ပြောပြသည် ။

တခြားမိန်းမနှင့် မွေးသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမကမှ မလိုချင်ဟု ဆင်ဒီက ပြောသည် ။ အထူးသဖြင့် သူ့လို ရောဂါသည် ကလေးမျိုးဆိုလျှင် ပိုဆိုးသည် ဟု လည်း ပြောသည် ။ မစ္စတာလပ်ဖ်နှင့် မစ္စက်လက်ဖ်တို့ လင်မယားလည်း သူတို့ နှင့်အတူတူ မနေတော့ဘဲ မကြာမီတွင် ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်သို့ ပြောင်းကြတော့မည်ဟု ပြောကြသည် ။

ဖေဖေက မစ္စရှုရွန်နှင့် လက်ထပ်လျှင် သူ့ကို လပ်ဖ်တို့ လင်မယားအား ပေးပစ်လိုက်မည်လားဟု နီးလ်က တွေးမိသည် ။ ဖေဖေက သည်လိုတော့ လုပ်မည်မထင်။ ဖေဖေသည် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော ရောဂါသည် သားကလေးအပေါ်တွင် သည် လောက်အထိတော့ ရက်စက်လိမ့်မည် မထင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည် အတွေးကြောင့် နီးလ်အနေဖြင့် စိတ်တော့ တော်တော်ပင် ညစ်သွားသည် ။ သူသည် ကားပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ ကြောင်ကြောင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူသည် အတွေးနက်

ကာ ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဟေး.. နီးလ် ဘာတွေ ငိုနေတာလဲကွ။ ကျောင်းရှေ့ ရောက်နေပြီ ကွ"

ဆင်ဒီက ပခုံးပုတ်ကာ သတိပေးလိုက်တော့မှ ပင် နီးလ်မှာ အလန့် တကြားနှင့် သတိပြန်ဝင်လာမိတော့သည်။ ။

(၅)

အငှားကားကလေးသည် အရှေ့က ၄၂ လမ်းပေါ်မှ နယူးစ်ဒက်စ်ပက်
ချီ သတင်းစာတိုက် အဆောက်အအုံရှေ့တွင် ဘရိတ်အုပ် ရပ်သွားသည်
။ ရှုရွန်က လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံနှိုက်ယူပြီး ကားဆရာအား နှစ်
ဒေါ်လာ ကမ်းပေးလိုက်သည် ။

လောလောဆယ်တွင် လေရော၊ ဆီးနှင်းရော စဲသွားပြီ။ သို့ပေမဲ့ အ
အေးဒီဂရီကတော့ မလျှော့သေး။ လမ်းပေါ်တွင် ဆီးနှင်းတွေ ခဲနေပြီး လ
မ်းလျှောက်ရန် ခက်ခဲနေတုန်းပင် ရှိသေးသည် ။

သူမသည် သတင်းခန်းထဲသို့ တန်း၍ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည် ။ ည
နေပိုင်း သတင်းစာအတွက် အခန်းထဲတွင် ဖုတ်ပူမီးတိုက် အလုပ်များ
နေကြသည် ။ သူမ၏ စာခွက်ထဲတွင် စာတိုကလေးတစ်စောင် ရောက်
နေသည် ။ မြို့တော်အယ်ဒီတာနှင့် ချက်ချင်းလာတွေ့ရန် ရေးထားသော
စာ ဖြစ်သည် ။

သူမသည် ဆူညံနေသော အခန်းကိုဖြတ်ပြီး အယ်ဒီတာ၏ ရုံးခန်းက
လေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ ရုံးခန်းထဲတွင် အယ်ဒီတာ
တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည် ။

"ဝင်ခဲ့ပါ၊ ပြီးတော့ တံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့"

အယ်ဒီတာက သူမအား ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြသည် ။

"ဒီနေ့အတွက် ခင်ဗျား ဆောင်းပါး ရေးပြီးသွားပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရေးပြီးပါပြီ"

"သွမ်မဆင် အမှုအတွက် ပြစ်ဒဏ် ပြောင်းလဲသတ်မှတ်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စကဂရင်းဆီ သံကြိုးရိုက်ဖို့ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဖုန်းဆက်ဖို့ လိုအပ်သလား"

"ဟုတ်ကဲ့... လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီကိစ္စပဲ စဉ်းစားနေတာ။ ခေါင်းကြီးပိုင်းကိုလည်း ပြန်ရေးရမယ်။ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သွမ်မဆင်ကိစ္စ လုံးဝအလျှော့မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ကို အဓိကတင်ရမယ်။ ဒါမှ ပြည်သူတွေကြားထဲ အုံကြွလှုပ်ရှားသွားမှာ ။ ကျွန်မတို့ဘက်က ၄၈ နာရီတိတိ အချိန်ရှိပါသေးတယ်"

"အဲဒီကိစ္စ ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ"

ရှုရွန်က အယ်ဒီတာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

"ရှင် ဘာပြောတာလဲ။ ဒီကိစ္စ ဘေးချိတ်လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စမှာ ရှင်က ကျွန်မဘက်က အမြဲတမ်း ရပ်ခဲ့တာပဲ"

"ငါပြောတာသာ နားထောင်စမ်းပါ။ အဲဒီကိစ္စ ဘေးချိတ်လိုက်ပါတော့။ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတဲ့ နောက် အယ်ဒီတာချုပ်ကိုခေါ်ပြီး အပြတ် ပြောလွှတ်လိုက်ပြီးပြီ။ တို့ က သတင်းစာရောင်းကောင်းအောင် ဒီကိစ္စကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်ဆိုပြီး ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဝေဖန်လိုက်တယ်။ သူက သူလည်း ပဲ သေဒဏ်ပေးတာကို မူအရ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် သက်သေအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲနဲ့ ရုံးတော်ရဲ့ စီရင်ချက်ကို သူ့အနေနဲ့ ဝင်ရောက်

စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုပြီး ပြောလိုက်သတဲ့ ။ တို့ အနေနဲ့ အခြေခံဖွဲ့စည်းပုံဥပဒေကို ပြင်ဆင်ချက်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ချင်ရင် လူ့အခွင့်အရေးအရ ဝင်နိုင်တယ်လို့ သူက ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားဥပဒေကို နှောင့်ယှက်ရာရောက်တဲ့ အခုကိစ္စမျိုးမှာ တော့ သူ့အနေနဲ့ တို့ ကို လုံးဝ မထောက်ခံနိုင်ဘူးတဲ့ ။ အဲဒါနဲ့ အဘိုးကြီးလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဒီအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ရတယ်"

ရှုရှုနဲ့သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည် ။ ဝမ်းဗိုက်ကို ပိတ်ကန်ခံလိုက်ရသလို မချီအောင် ခံစားလိုက်ရသည် ။ သူမသည် ရုတ်တရက်အားဖြင့် မူးမေ့ပြီး လဲကျသွားတော့မတတ် ဖြစ်သွားသည် ။ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းကိုက်ပြီး လည်ချောင်းထဲ ဆို့တက်လာသော အလုံးကြီးကို ကျိတ်ပြီး မျိုချလိုက်ရသည် ။

အယ်ဒီတာက သူမအား စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး-

"မင်း နေမှ ကောင်းရဲ့ လား ရှုရှုနဲ့။ မင်းကြည့်ရတာ မျက်နှာမှာလည်း သွေးမရှိသလိုပါပဲလား"

သူမက စိတ်ကို တင်းကာ ဟန်လုပ်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နေကောင်းပါတယ်"

"မင်း တကယ် နေမကောင်းရင် သုံးလေးရက်လောက် အနားယူလိုက်ပါလား။ အလုပ်အတွက် မပူပါနဲ့ ။ မနက်ဖြန် အစည်းအဝေးအတွက်လည်း မင်းကိုယ်စား တခြားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်လိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ရပါတယ်"

သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ပြည်နယ်အတွင်း၌ လုံးဝရပ်စဲပစ်ရေး အတွက်

မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ် ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် အချေအတင် ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ရန် အစည်းအဝေးခေါ်ထားသည်။ ။

"ဒါဖြင့်လည်း မင်းသဘောပဲ။ မင်းဆောင်းပါး ပေးခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ပြီး နားလိုက်ပါဦး။"

သူ့အသံတွင် ကြင်နာသံ ပါနေသည်။ ။

"ငါပြောချင်တာကတော့ ဆောရီးပဲ ရှုရနဲ့။ အခြေခံ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်နဲ့ ချီလို့ ကြာနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ အခု သွမ်မဆင်ကိစ္စမှာ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ပြစ်ဒဏ်လျှော့အောင် လုပ်ဖို့ တို့ က စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ရင်လည်း လုပ်ငန်းက ဒီကိစ္စနဲ့ ပြတ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ။ အလားတူအမှုတွေ ပေါ်လာတိုင်း ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေ တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာဦးမှာ ကျိန်းသေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မစွက်ဂရင်းရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။"

"စီရင်ချက်ချပြီးတဲ့ လူသတ်သမားကို ပြန်လွှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မလည်း နားလည်ပါတယ်။"

သူမက အယ်ဒီတာ၏ စကားပြန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

သူမသည် သူမ၏ စားပွဲသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ပခုံးလွယ်အိတ်ကို ဇစ်ဖွင့်ပြီး ဆောင်းပါးစာမူကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။ ထိုဆောင်းပါးမှာ လွန်ခဲ့သောညက တစ်ညလုံး သူမ ရေးသားခဲ့သော လက်နှိပ်စက်ရိုက် စာမူဖြစ်သည်။ ။

သူမသည် စာမူကို အလယ်မှ နေ၍ ထက်ပိုင်း ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ လေးချိုးတစ်ချိုး ထပ်ဆုတ်သည် ။ ထို့နောက် ရှစ်ချိုးတစ်ချိုး ထပ်ဆုတ်ပြီး စက္ကူစုတ်များကို စားပွဲဘေးမှ အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည် ။

လက်နှိပ်စက်တွင် စက္ကူအသစ် ပြန်သွင်းသည် ။

ပြီးတော့ ဆောင်းပါးသစ် စာမူကို အသစ်ပြန်လည်၍ ရိုက်တော့သည် ။

လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် မကြာမီက ပြန်လည်ရရှိခဲ့သော အခွန်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်သည့် လူသတ်ရန် အခွင့်အရေးကို ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည်အသုံးချ ကျင့်သုံးပြန်တော့မည် ဖြစ်သည် ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ၀ လောက်က ပြင်သစ် တွေးခေါ်ရှင်ကြီး မွန်တိန်းက "လူတစ်ယောက်က အခြားလူတစ်ယောက်ကို သတ်သည့်အတွက် ထိုသူအား ပြန်သတ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ် အကြောက်ဆုံးသော ဒုစရိုက်မှုကြီးပင် ဖြစ်သည် " ဟူ၍ ရေးခဲ့ဖူးသည် ။ အကယ်၍ စာဖတ်သူသည် လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူအား သေဒဏ်ပေးခြင်းကို အခြေခံဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေအရ လုံးဝပိတ်ပင်ခြင်းကို သဘောတူခဲ့လျှင်...

သူမသည် သဘောမကျသော စာပိုဒ်များကို ပြန်ဖျက်လိုက်၊ ပြန်ရိုက်လိုက်ဖြင့် နှစ်နာရီခန့် ကြာသည် အထိ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးသောအခါ ဆောင်းပါးတစ်စောင်လုံး ပြီးသွားသည် ။ ထို့နောက် ရိုက်ချက်သန့်သန့်ဖြင့် တစ်စောင်လုံးကို အသစ်ပြန်လည်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ရိုက်ကူးသည် ။ ရိုက်ပြီးသွားသောအခါ ဆောင်းပါးစာမူကို အယ်ဒီတာထံ ပေးခဲ့ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

လမ်းပေါ် ရောက်တော့ အငှားကားတစ်စီးကို လက်ရပ် တားလိုက်

သည် ။

"အနောက်ဘက် ဗဟိုပန်းခြံနားက ၉၅ လမ်းကို မောင်းပါ"

အငှားကားကလေးသည် မြောက်ဘက် အမေရိက အဲဗင်းနယူးလမ်း
ကို ကွေ့ကာ တောင်ဘက် ဗဟိုပန်းခြံဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာခဲ့
သည် ။

ရှုရန်သည် ကားမှန်ပြတင်းတွင် မျက်နှာအပ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ငေး
ကြည့်ရင်း စိတ်မသက်မသာဖြင့် လိုက်ပါလာသည် ။

အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပြင်တွင် ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးနေသည် ။ သည်
အတိုင်းဆိုလျှင် မနက်ဖြန်ကျတော့ ကလေးတွေ ရေခဲပြင်လျှောစီး က
စားကြလိမ့်မည်။

လွန်ခဲ့သော လတုန်းက သူမနှင့် ပက်တာဆင်တို့ သည် ဝိုးလ်မင်းရင့်
ခံ ကွင်းတွင် စကိတ်စီး ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

နီးလ်လည်း လိုက်ပါလာရန် အစီအစဉ် လုပ်ထားသည် ။

စကိတ်စီးပြီးနောက် တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားကြမည်။

ပြီးတော့ ဂရင်းကျွန်းပေါ်က တာဗန် ဟိုတယ်တွင် ညနေစာ သွား
စားကြမည်ဟု ရှုရန်က စိတ်ကူးထားသည် ။

သို့သော် နီးလ်က သူ သိပ်ပြီး နေမကောင်းဟု ဆိုကာ သွားခါနီးမှ က
ပ်ပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့သည် ။ တကယ်တော့ နီးလ်က ရှုရန်အား မကြည်၍
မလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ သူ့အနေဖြင့် သူမအား ဘယ်လိုမှ သဘောမ
ကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။

သည် အချက်ကို ရှုရန်ကလည်း သိသိသာသာ အကဲခတ်မိသည် ။

"အိုကေ မစ္စ..."

"အို.. ဟုတ်ပါရဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်"

သူတို့ သည် ၉၅ လမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"အဲ.. ဟို ဘယ်ဘက်က တတိယတိုက်ခန်းပါပဲ"

သူမက ပန်းခြံပါသော မြေညီထပ်တိုက်ခန်းတွင် နေသည်။ ။

ကားကလေးသည် တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။ ။ ဆံပင်အနည်းငယ် ဖြူစပြုနေပြီဖြစ်သော ကားဆရာက ရုရွန်အား နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး...

"တူမကြီး သိပ်ပြီး နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်"

ရုရွန်က ကြိုးစားပြီး ပြုံးရင်း-

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရာသီဥတုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်"

သူမက မိတာကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ် နှိုက်ကာ ကားခ ရှင်းပေးလိုက်သည်။ ။

ကားဆရာက ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ရုရွန်အား တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ။

"ဒီရာသီဥတုအတိုင်းသာဆိုရင် လူတွေတော့ ဒုက္ခပဲ။ အကောင်းဆုံးကတော့ အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲ ကုပ်နေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

"ကျွန်မက ညနေပိုင်းကျတော့ ကွန်နက်တီကပ် နယ်ဘက်ကို ကားမောင်းပြီး သွားစရာရှိသေးတယ်"

"ဒါဆို တူမကြီးက ကျုပ်ထက် အပုံကြီး တော်သေးတာပေါ့။ ကဲ.. သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ"

တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်စီ အလုပ်လာလုပ်သော သန့်ရှင်းရေး အမျိုးသမီးအင်ဂျီသည် အလုပ်ပြီး၍ ပြန်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။ တိုက်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ကြမ်းတိုက်ဆေးနံ့လည်း သင်းနေသည်။ မီးဖိုကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှင်းလင်းထားသည်။ ။ ပန်းခြံကိုလည်း အရွက်ဖြတ်ပြီး ရေလောင်းထားတာ တွေ့ရသည်။ ။

သူမ၏ တိုက်ခန်းသို့ ရောက်လာတော့ အမောပြေသွားသလို ထင်ရသည်။ ။

သူမ အခန်းကလေးက သန့်ရှင်းပြီး နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်သည်။ ။ အခန်းထဲတွင် အရှေ့တိုင်းထွက် ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇော ခင်းထားသည်။ ။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များမှာ တစ်ပတ်နွမ်းများ ဖြစ်ပေမယ့် အသစ်လိုပင် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ အခန်းနံရံတွင် လည်း လေလံပွဲမှ ဝယ်ထားသော ပန်းချီကားများကို စနစ်တကျ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ။

သူမ၏ အခန်းကလေးကို ပက်တာဆင်က အလွန်သဘောကျသည်။ ။ အခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲထားတိုင်း သူက သတိပြုမိသည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ။

"မင်းကတော့ တကယ့်ကို အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ"

ဟု လည်း အမြဲတမ်း ချီးမွမ်းစကား ဆိုလေ့ရှိသည်။ ။

သူမသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး အဝတ်အစား လဲသည်။ ။ ပြီးတော့ ရေချိုးသည်။ ။ အဝတ် ပြန်လဲသည်။ ။ ကော်ဖီဖျော်သောက်သည်။ ။

ထို့နောက် အပန်းဖြေ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ။

အချိန်က ၁၂ နာရီ ထိုးခါနီးပြီ။ နာရီနှိုးစက်ကို သုံးနာရီခွဲတွင် ချထားလိုက်သည်။ ။ မျက်စိကို အတင်းမှိတ်ပြီး အိပ်ရန် ကြိုးစားပေမယ့် တော်တော်နှင့် အိပ်၍ မရ။ သူမ၏ စိတ်အာရုံတွင် ရိုနယ်သွမ်မဆင်၏ ရုပ်သွင်ပြင်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်လာသည်။ ။

ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအနေဖြင့် သွမ်မဆင်အား သေဒဏ်ကို လျှော့ပေါ့ အပြစ်ပေးလိမ့်မည်ဟု သူမက ကျိန်းသေပေါက် တွက်ထားခဲ့သည်။ ။ သွမ်မဆင်သည် အမှန်တကယ် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ဖြစ်ကြောင်း သံသယဖြစ်စရာ လုံးဝ မရှိ။ သူ့တွင် လုံးဝအပြစ်မရှိပါဟု ငြင်းဆိုခြင်းမှာ လိမ်ညာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ ယင်းသို့ လိမ်ညာခြင်းအတွက် သူ့အနေဖြင့် အပြစ်ပေးဖို့ သာ ရှိသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ အလေးအနက်စဉ်းစားရန် တစ်ချက်က သူသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ချိန်တွင် ၁၅ နှစ်သား အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ။ ယခင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းလည်း လုံးဝမရှိ။ အရွယ်မရောက်သေးသော လူငယ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ။

တွေးလက်စနှင့် ပက်တာဆင် အကြောင်းကို သွားပြီး တွေးမိပြန်သည်။ ။ ပက်တာဆင်က သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်။ ပြည်သူ့ဆန္ဒ၊ ပြည်သူ့အထင်အမြင်ကို ပုံသွန်းပေးနေသော သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် သူက သမာဓိရှိသည်။ ။ ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်သည်။ ။

ယင်းအတွက်ပင် လူတွေက သူ့ကို လေးစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သူမသည် ပက်တာဆင်အား တကယ်ပင် ချစ်ပါသလား။

တကယ်ပင် ချစ်ပါသည်။ ။

ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ပါသလဲ။

အများကြီး၊ အများကြီး ချစ်ပါသည်။ ။

အဲဒီတော့ သူ့ကို လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလား။

သည် မေးခွန်းကို ဖြေဆိုရန်အတွက် သူတို့ နှစ်ယောက် ယနေ့ညဆို ရန် ချိန်းခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ပက်တာဆင်က သူမအား ယနေ့ည သူ့အိမ်သို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ရန် အလေးအနက် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ။ သူက သူ့သားကလေးအနေဖြင့် သူမအား ကြည်ကြည်သာသာ ဆက်ဆံစေချင် သည်။ ။ သူမနှင့် တရင်းတနှီး ရှိစေချင်သည်။ ။ သို့ပေမဲ့ လက်တွေ့ကျ တော့ အလုပ်မဖြစ်။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုပေမယ့် မေတ္တာတရား ဟူသည် အတင်းအကျပ် ပြု၍ ရနိုင်သောအရာမျိုး မဟုတ်။ နီးလ်က သူ မကို လုံးဝအရောမဝင်။ ခပ်ခွာခွာ လုပ်နေသည်။ ။ သူကလေးက သူမ အား အသည်းနှလုံးထဲမှ တကယ်ပင် မချစ်နိုင်၊ မခင်နိုင် ဖြစ်နေလို့ လား ။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ဖေဖေထံမှ အချစ်ကို လုယူသော မိန်းမမှန်သမျှကို သူ က ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံလေမည်လား။ သူမအနေဖြင့် မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ။

သူမသည် ပက်တာဆင်နှင့် လက်ထပ်လျှင် ကာလမြို့မှာ နေရမည်

။

သူမ နေနိုင်ပါမည်လား။

သူမက နယူးယောက်မြို့မှာ သာ နေချင်သည်။ ။ နယူးယောက်မြို့က လွဲလျှင် ဘယ်နေရာမှ နေချင်စိတ်မရှိ။ သို့ပေမဲ့ ပက်တာဆင်ကတော့ သူ့ သားငယ်ကို မြို့ကြီးပြကြီးကို ဘယ်တော့မှ ပြောင်းရွှေ့ထားနိုင်မည် မ ဟုတ်။

သူမ၏ အလုပ်က မြို့ကြီးပြကြီးနှင့်မှ လျော်ကန်သည်။ ။ သူမသည် စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်အဖြစ် အောင်မြင်မှုလမ်းစ ပေါ်နေပြီ။ ယခု

အခါ သူမ၏ စာအုပ်ကို ခြောက်ကြိမ်တိတိ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပြီးပြီ။ ကတ္တူ
ဖုံးအဖြစ် ထုတ်ဝေရန်တော့ ဘယ်စာအုပ်တိုက်ကမှ ကမ်းလှမ်းချက် မရ
သေး။ သို့သော် အဖုံးပါး အဖြစ်တော့ ရောင်းမလောက် ဖြစ်နေပြီ။
စာနယ်ဇင်း ဝေဖန်ချက်တွေကလည်း အားရစရာ ကောင်းလှသည် ။

သည် လိုအချိန်မျိုးမှာ အိမ်ထောင်ပြု၍ ကောင်းပျံ့မလား။
အထူးသဖြင့် မိမိအပေါ်တွင် ကြင်နာမှုမပြသော သားကလေးတစ်ယောက်
ရှိနေသည့် မုဆိုးဖိုတစ်ဦးကို ယူရန် သင့်တော်ပျံ့မလား။

ဪ... ပက်တာဆင်၊ ပက်တာဆင်။ သူမ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့
နာမည်ကျော် သတင်းစာဆရာ ပက်တာဆင်။

သူမသည် သူမ၏ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အမှတ်မထင် ပွတ်သပ်လို
က်မိသည် ။

သည် နေ့ မနက်တုန်းက သူမနှင့် လူချင်းမခွဲမီ နှုတ်ဆက်
စကားပြောရင်း သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်သော ပက်တာ
ဆင်၏ လက်ကို သတိရမိသည် ။

ကြီးမားတုတ်ခိုင်သလောက် ညင်သာယူယူသည့် လက်များ ။ သူက
သူမကို အသည်းစွဲချစ်သည် ။ သူမကလည်း သူ့ကို အသည်းစွဲချစ်သည် ။

သို့ပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်က ခံယူချက်ချင်း မတူညီကြ။ တစ်
ယောက်က ဖြူလျှင် တစ်ယောက်က မည်းသည် ။ တောင်နှင့် မြောက်လို
ဖီလာ ဖြစ်နေကြသည် ။

သူက စေ့စပ်ရေးသား မဟုတ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်
ကူကူနှင့် ပြန်ပြင်လေ့ရှိသူ မဟုတ်။ တကယ်တော့ သူက အလွန်ခေါင်း
မာသူဖြစ်သည် ။ သည် လို လူစားမျိုးကို သူမအနေဖြင့် ဘဝကြင်ဖော်

လင်ယောက်ျားအဖြစ် ရွေးချယ်၍ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

သူမသည် တွေးရင်း တွေးရင်းဖြင့် မျက်တောင်တွေ စင်းလာသည် ။

သူမ အိပ်ချင် လာပြီ။ မကြာမီတွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည် ။

သူမသည် အိပ်မက် မက်နေသည် ။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူမ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးနေသည် ။ တစ်ထိုင် တည်းနှင့် အပြီးရေးမည်ဟု အားခဲပြီး လက်နှိပ်စက်ကို သဲသဲမဲမဲ ရိုက် နေသည် ။ လက်နှိပ်စက်သံ တဖျောက်ဖျောက်နှင့် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည် ။

သို့ပေမဲ့ စာရွက်ပေါ်တွင် တော့ ဘာစာလုံးမှ ပေါ်မလာ။

ထိုအခိုက် အခန်းထဲသို့ ပက်တာဆင် ဝင်လာသည် ။

သူသည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ ဝင်လာသည် ။

သူမက လက်နှိပ်စက်ကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ သဲသဲမဲမဲ ရိုက်မြဲရိုက်နေ သည် ။

ပက်တာဆင်က ကလေးငယ်ကို ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်းသည် ။

ပြီးတော့ သူက ပြောသည် ။

"ဒါ တကယ်လိုအပ်လို့ လုပ်တာပါ။ တကယ်လိုအပ်တယ် ဆိုတာကို လည်း မင်း သိစေချင်တယ်"

ရှုရှုနီက အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည် ။ ပက်တာဆင်က ကလေးအား လက်ထိပ်၊ ခြေထိတ်ခတ်လိုက်ပြီး မီးခလုတ်ကို လက်လှမ်းလိုက်သည် ။

"ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း၊ မလုပ်ပါနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ "

ရှုန်သည် ကိုယ့်အသံကြောင့် ကိုယ်လန့်ပြီး အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက်
နိုးလာခဲ့လေသည်။ ။
